

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

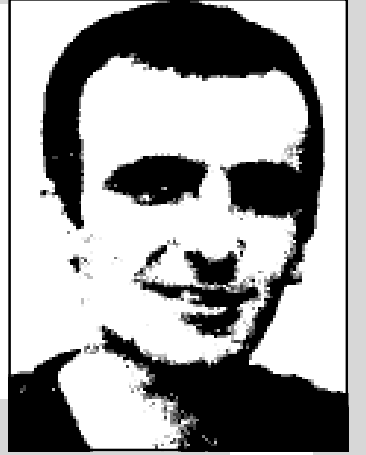
MART 1998 ÖZEL SAYI: 9

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

30 MART - 17 NİSAN

**THKP-C
ÖNDERLİĞİNDE
DALGALANMAYA
BAŞLAYAN
TÜRKİYE
HALKLARININ
KURTULUŞ
BAYRAĞINI,
DHKP-C
ÖNDERLİĞİNDE
OLİGARŞİNİN
BURÇLARINA
DİKECEĞİZ**

**PARTİMİZİN YOLU
KURTULUŞUN YOLUDUR**

YOLDAŞLAR

Şehitlerimizi anma ve Parti-Cephe'nin kuruluşunu kutlamayı aynı günlerde yapıyoruz.

Anma ve **kutlama** kelime anlamlarıyla birbirinin zıddı gibi görünen iki kavramdır. Ancak 30 Mart - 17 Nisan günlerinde onların birleşmelerinde hiç bir zıtlık yoktur. Şehitlerimiz Parti-Cephe'nin yeniden inşasında en büyük pay sahibidirler. Devrimci Sol şehitleri Parti-Cepheli savaşın idealiyle savaşmış ve şehit düşmüşlerdir. Onları anmak, Parti-Cephe sevincini yaşamaktır.

Her Parti-Cepheli iki noktada net olmalıdır; Anma ve kutlamayı nasıl bir **muhtevada ele alacağız?** Bunu belli bir **kampanya biçiminde** ele almamızın nedeni nedir?

Devamı 29. Sayfada

İÇİNDEKİLER

DHKP-C ANADOLU İHTİLALİNİN ÖNCÜSÜ, İKTİDARIN TEK ALTERNATİFİDİR 3

OLİGARŞİNİN İMHA POLİTİKALARI VE YENİLMİYEN DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ 10

PARTİ-CEPHE STRATEJİSİYLE GELENEKLERİYLE BİR BÜTÜNDÜR..... 17

PARTİ-CEPHE HALKLARIN BİRLİĞİDİR..... 24

YOLDAŞLAR..... 29

ŞEHİTLİK ÇOĞALMAKTIR..... 31

“Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır. Kurtuluş Bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirlerine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir. Her engelde düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır. Her düşen gerillanın kanı devrim yolunu kızılaştırır, aydınlatır. Düşenler geride kalmazlar. Onlar emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar. Düşenler devrim için, devrim yolunda vuruşarak düştüler. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gömüldüler.

Onlar kurtuluşa kadar savaş şiarını, devrim yoluna kanları ile yazdılar. Yolumuz bu yolda düşenlerin yoludur.
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ”

Mahir Çayan

"Bu tarih, esas olarak kanla yazılmış, şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz fiziki olarak aramızda yoklar belki ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, partili savaşma düşleriyle burada bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana başeğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde..."

Dursun Karataş

DHKP-C

ANADOLU İHTİLALİNİN ÖNCÜSÜ, İKTİDARIN TEK ALTERNATİFİDİR

Kanla yazılan 30 yıllık tarihimizin tanıklığında, destanlar yazarak halklarımızın kurtuluşu için kendilerini feda eden şehitlerimizin tanıklığında, hiç bir dönemde yalnız bırakmadığımız, hep bağlı kaldığımız halkımızın tanıklığında, 30 Mart 1994'te ALTERNATİF olduğumuzu ilan ettik.

Partili savaş, 70 Aralık'ında başlayıp, '72 30 Mart'ında kesintiye uğramıştı, uzun yıllardır önümüzdeki hedefti. Faşizme karşı mücadelenin tüm gereklerini, sorumluluklarını yerine getirmeye çalışırken, Parti-Cephe'nin yeniden inşası görevimizi hiç unutmadık. Partili olmak ne küçümsenebilir, ne de idealize edilebilirdi. Ortalıkta pek çok "parti" vardı, ama bunların pek çoğu bir grup olma düzeyine bile erişememiş, pek çoğu ise parti olmanın gerektirdiği birikimlere, donanımlara sahip değildi. Parti olmak demek, alternatif olmak demektir. Alternatif olmak ise ideolojik birlikten, tecrübeye, kadro ve önderlikten iktidar iddiasına kadar pek çok şeye sahip olmak demektir. 94 30 Mart'ında partili olma düşümümüzü gerçekleştirirken, arkamızda onur duyacağımız, güç alacağımız, bize yol gösterecek bir tarih, ve önümüz-

de gerçekleştirilecek bir devrim, fethedilecek bir iktidar vardı.

Düzen çürümüş, halkımız düzenden büyük ölçüde uzaklaşmıştır. Düzenin tek alternatifi vardır: DEVRİM. Bu ülkemiz için hiç de uzak bir ihtimal değildir. Ülkemiz devrime gebe bir ülkedir. Devrim ise devrimci bir önderliğe sahip kitlelerin eseri olacaktır. Partimizin alternatif olması, herşeyden önce bu devrime önderlik etme iddiasında somutlanır.

Bunun için doğuşuyoruz.

Bunun için şehitler veriyoruz.

Parti-Cephe daha 70'in yazında kurulduğu andan itibaren faşizmin başlıca hedefi olmuş,

**Parti-Cephe'nin savaşı
halkın savaşıdır. 30
yıldır emperyalizme
karşı bağımsızlık,
faşizme karşı
demokrasi, sömürüye
karşı sosyalizm
mücadelesini
sürdürüyoruz.
Gücümüzü halktan
alıyor, halkımıza
güveniyoruz.**

devlet, 70'li yıllardan 90'lı yıllara kadar sürdürüldüğü imha politikasıyla Parti-Cephe'nin yüzlerce önder, kadro, savaşçısını katletmiş, binlercesini tutsak etmiş ama yoketmeyi başaramamıştır. Parti-Cephe 30 yıl boyunca, en büyük darbele- rin, katliamların, en ağır koşulların altından çok daha güçlü olarak, halkın kurtuluş umudunu büyüterek çıkmasını bilmiştir. Bitti, yenildi, darbe yedi denildiği anlarda, hareketimiz büyük bir kararlılık ve irade ile ayakta olduğunu gösterdi.

Dostlarımızı da, düşmanlarımızı da şaşırtan bu gelişmenin temel olarak iki yanı vardır. Birincisi Devrimci Sol ve Parti-Cephe olarak sahip olduğumuz büyük kararlılık ve iradedir. İkinci ise 30 yıllık tarihimizde köklerimizin çoktan halkın derinliklerine ulaşmış olmasıdır. DHKP-C halktır. Halkın örgüt- lü, öncü gücüdür. Vatanının emperyalizme peşkeş çekilme- sine, baskı, sömürü ve zulme karşı her milliyetten, her din ve mezhepten Anadolu halklarının başkaldırısı olarak, bu topraklar- da, bu halkın bağrında doğmuştur. **Parti-Cephe'nin doğuşu, 2. Kurtuluş savaşının başlangı- cıdır.**

Anadolu halkı 1. Emperyalist

paylaşım savaşında yedi düvele karşı mücadele etmiş, vatanın her karış toprağını kanıyla sulayarak emperyalizme karşı kurtuluş savaşını başarıya ulaştırmış, ancak, devrimci bir önderlikten yoksunluğu nedeniyle Kemalist iktidarın yönetiminde ezilen, sömürülen bir halk olarak kalmıştır.

1945'lerden sonra ülke yeni sömürgecilik ilişkileriyle emperyalizme peşkeş çekilirken faşizmin de temelleri atılmıştır. Kapitalizmin gelişimi bir yandan nisbi bir refah yaratırken, gerçekte adaletsizlik, eşitsizlik, yoksullaşma artıyor, oligarşik devlet baskı ve terörü kurumsallaştırıyordu. 60'lı yıllarla birlikte halkın mücadelesi gelişmeye, resmi, sivil faşist terör halka karşı baskıyı yoğunlaştırmaya başlar. Emperyalizme bağımlılık ise had safhaya ulaşmaktadır. Böyle bir Türkiye'de eksik olan bir şey vardır; **devrimci mücadele**. Çeşitli sol, sosyalist sıfatlı partiler, örgütler vardır ama devrimci bir mücadeleyi örgütlemekten uzaktırlar. Ne düzene karşı çıkabilmekte, ne halkın tepkisine tercüman olabilmektedirler. İşte, THKP-C bu gidişe dur demiş, geleneksel solun revizyonist, reformist statükolarını kırarak, emperyalizmin boyunduruğuna, işbirlikçi oligarşinin faşist düzenine silahlı başkaldırısıyla Türkiye halklarının 2. Kurtuluş savaşını başlatmıştır.

Parti-Cephe'nin savaşı halkın savaşıdır. 30 yıldır **emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, sömürüye karşı sosyalizm**

mücadelesini sürdürüyoruz. Gücümüzü halktan alıyor, halkımıza güveniyoruz.

Güvenimiz karşılıksız kalmamıştır. Halkımız da öncü, savaşçı gücüne güvenmektedir. Bu güvenin temeli, "*Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*" diyen Pir Sultanların, Bedrettinlerin direniş geleneğini, "*Buraya dönmeye değil, ölmeye geldik*" diyerek Kızıldere'de sürdüren **Mahir Çayan'larla** bir daha sökülmemek üzere atılmıştır.

Mahirlerden devralınan gelenek dünyada eşi benzeri az rastlanır onlarca destansı direnişle, kahramanlıklarla, yeni gelenekler, yeni değerler yaratarak sürdürülmüş, her direnişle, her şehitle Parti-Cephe halkımızın içine daha çok kök salmıştır.

Kurtuluş savaşımızı, bağrına bastığı şehitlerinin yerini hiçbir zaman boş bırakmayan, oportünizmin geri, bilinçsiz diyerek küçümsediği bu halkla birlikte sürdürüyoruz. Onun tüm olumlu değerlerine, geleneklerine sahip çıkıyoruz. Öğretiyor, eğitiyor, ondan öğreniyoruz. Tarihimiz boyunca hep halkımıza güvendik. Hiçbir zaman onun dışında dayanacak bir güç, sığınacak bir liman arayışı içinde olmadık. Çünkü devrimimiz demokratik bir **HALK DEVRİMİ** olacaktı. Devrimde halkın çıkarı vardı. Devrimin kuracağı iktidar **DEVRİMCİ HALK İKTİDARI** olacaktı. Böyle bir ülkede kendimizi Sovyet ya da bir başka ülkenin kalıplarıyla sınırlayıp, işçi sınıfı deyip halkın devrimde çıkarı olan tüm kesimlerini kucaklamamak şablonculuktan başka bir şey olamazdı. Daha 70'lerdeki partileşme sürecimizden başlayarak halkın her kesiminin içinde olduk. Toplumu oluşturan sınıfları kitaplarda yazıldığı biçimiyle değil, Marksist-Leninist teorinin ışığında kendi özgünlükleri ve ülkemiz koşulları çerçevesinde tanıyıp kavradık. Mücadelemizi halkımızın tarihi, sosyal, kültürel, ekonomik, siyasi özellikleri çerçevesinde biçimlendirdik. Bu nedenledir ki **biz bir halk hareketiyiz**. Bu hayatın pratiği içinde ete-kemiğe bürünmüş Parti-Cephe gerçeğinin ifadesidir.

ALTERNATİFİZ, ÇÜNKÜ ÖNDERLİK İDDİAMIZ LAF-

Bu öncülük savaşın içinde kanla yazılan bir tarihle elde edilmiştir. Hayatın her alanında halkın mücadelesinin önünde olmakla, THKP-C'den devralınan devrim bayrağını yalpalamadan, sağa sola sapmadan bugüne kadar taşımakla elde edilmiştir. Ayakları bu topraklar üzerine basan sağlam bir ideolojiye sahip olmakla, emperyalizmin ve oligarşinin tüm kuşatmalarını yaran, yenilgilerden zaferler çıkarmasını bilen bir önderlikle elde edilmiştir.

TA DEĞİLDİR, POLİTİKALARIMIZLA, EYLEMLERİMİZLE, ŞEHİTLERİMİZLE 30 YILDIR BU MİSYONU SÜRDÜRÜYORUZ.

DHKP-C halk kurtuluş savaşının öncü gücüdür. **Bu öncülük** savaşın içinde **kanla yazılan bir tarihle** elde edilmiştir. Hayatın her alanında **halkın mücadelesinin önünde olmakla**, THKP-C'den devralınan **devrim bayrağını yalpalamadan, sağa sola sapmadan bugüne kadar taşımakla** elde edilmiştir. Ayakları bu topraklar üzerine basan **sağlam bir ideolojiye sahip olmakla**, emperyalizmin ve oligarşinin tüm kuşatmalarını yaran, **yenilgilerden zaferler çıkarmasını bilen bir önderlikle** elde edilmiştir. Öncülük iddiasında bulunan çoktur. Ancak bunlara sahip olan Parti-Cephe dışında bir başka güç de yoktur. Partimizin öncülük iddiası bu gerçekler üzerinde hayat bulur.

Türkiye devriminin son 30 yılında Parti-Cephe'nin damgası vardır. Düşman veya sol, politikalarını tespit ederken hep Parti-Cephe'yi hesaba katmakta, atacağı adımı buna göre belirlemektedir. Elbette tüm bu güçlerin asıl isteği Parti-Cephe'yi "hesap dışı" bırakmaktır. Bu yanı sıra düşmanın imha politikalarına ek olarak sol'un da sürekli Parti-Cephe'yi etkisizleştirme, tasfiye etme politikalarına tanık olunmuştur. Reformizm, oportünizm hemen her dönem bütün olarak Parti-Cephe'nin karşısında yer almış, ancak yine her dönem devrimci mücadeleyi yönlendiren, sürük-

leyen Parti-Cephe olmuştur.

'71 çıkışı Türkiye halklarına emperyalizme ve oligarşiye karşı, baskı ve zulme karşı nasıl mücadele edilmesini gerektiğini göstermiş, devrimin yolunu aydınlatmıştır. Ne maceracıydı onlar, ne de sadece heyecanlarıyla davranan gençler. Onlar, tarihsel bir sorumluluğu üst-

**Ne maceracıydı onlar,
ne de sadece
heyecanlarıyla
davranan gençler.
Onlar, tarihsel bir
sorumluluğu üstlenmiş,
bu sorumluluğun
gerektirdiği olgunluğa,
bu sorumluluğun
gerektirdiği
fedakarlığa ve cürete,
bu sorumluluğun
gerektirdiği ideolojik-
teorik formasyona
sahip devrim
önderleriydiler.**

lenmiş, bu sorumluluğun gerektirdiği olgunluğa, bu sorumluluğun gerektirdiği fedakarlığa ve cürete, bu sorumluluğun gerektirdiği ideolojik-teorik formasyona sahip devrim önderleriydiler. Bu önderlik halkımız tarafından sahiplenilmiş, benimsenmiştir. Oligarşinin tüm terör anarşi demagojilerine, küçük-burjuva kesimlerin, reformizmin tüm "maceracı", "goşist" çılgınlıklarına rağmen, milyonların Parti-Cephe sempatanı olarak ortaya çıkması bu sahiplenmenin en açık, tartı-

şılmaz kanıtıdır.

ALTERNATİFİZ, ÇÜNKÜ; HER KOŞULDA MÜCADELEYİ SÜRDÜRMEYİNİN, HALKIMIZI HİÇ BİR DÖNEM FAŞİZMİN ZULMÜYLE BAŞBAŞA BIRAKMAMANIN, ZULME HER KOŞULDA DİRENİP TESLİM OLMAMANIN ONURUNA SAHİBİZ.

'74 sonrası, ortalığı kaplayan yılğınlara, inkarcılara, CHP'yi umut olarak pazarlayan umut bezirganlarına rağmen, THKP-C'nin mirasına sahip çıkıp, mücadeleyi yeniden örgütleyen genç Cephelilerdir. Ortada dolaşan "eski"lerin, kendi hesapları peşindeki "kurt"ların aksine, onlar dönemin ortaya koyduğu mücadele görevlerine dört elle sarılmışlar, hiç bir hesapları olmadan okullarda gençliğin, mahallelerde gecekondu halkının mücadelesini örgütlemişlerdir.

12 Eylül öncesinin anti-faşist mücadelesinin en önünde, faşist işgallerin kırılmasında, silahlı mücadelenin geliştirilmesinde, oligarşiye karşı savaşın büyütülmesinde **Dev-Genç** ve **Devrimci Sol** vardır. Yüze yakın Dev-Genç'li ve Devrimci Sol'cu şehit verilmiştir bu kavgada. Devrim ve iktidar perspektifiyle yürütülen bir kavgadır bu. Bunun için sivil faşistlere yönelmekle yetinilmemiş, devlete yönelik örgütlenilmiş, askeri örgütlenmeler oluşturulmuş, savaş daha nitelikli hale getirilmeye çalışılmıştır. Türkiye halklarının düşmanları, faşistler, emperyalist şirketler, Koç'lar, Nihat Erim'ler, Gün Sazak'lar

Devrimci Sol'un hedefi olmuştur.

12 Eylül'den sonra halkını cunta karşısında yalnız bırakmayan, savaşı sürdüren Devrimci Sol'dur. Solun büyük bir kısmı "ricat", "yenildik" vs. diyerek mücadele arenasını terkederken, yeni şehitler, tutsaklar verme pahasına, önder kadrolarımızı kaybetme pahasına silahlı savaş sürdürmüştür. Cuntaya karşı silahlı savaşımız uzun süreli olamamıştır. Ama direniş mevzisi hiç terkedilmemiş ve cuntaya karşı direnmiş olmanın onuru yazılmıştır tarihimize. Hapishanelerde direniş geleneğinin geliştirilip kökleşmesinde en büyük paya sahip olan '84 Ölüm Orucu'yla cuntanın yarattığı sessizliğe darbe vuran, halkın umutlarını diriltten yine Devrimci Sol'dur.

86'dan sonra depolitizasyon zincirlerinin kırılarak mücadelenin gençlik, tutsak aileleri, işçi, memur, mahalleler hemen tüm alanlarda yükseltilmesinde, kitleselleşmesinde ve giderek radikalleştirilmesinde yine Devrimci Sol'un önderliği vardır. Cuntaya karşı dışarıda ve hapishanelerde ektiğimiz direniş tohumlarının büyüdüğü yıllardır bu yıllar. Bu yıllar, bir yandan cuntanın pasifize ettiği kitleleri ayağa kaldırmak, cuntanın kışlalara çevirdiği hayatın her alanında kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesini yükseltmek ve bir yandan da halkımızı, solu büyük ölçüde etkisi altına alan dejenerasyona, sağcı görüşlere karşı yoğun bir ideolojik mücadeleye girildiği yıllardır. Bu mücadelenin karşılığı

kısa sürede alınmış, Dev-Genç ve Devrimci Sol üniversitelerde, mahallelerde, memurlarda, işçilerde en kitlesel hareket olarak öne çıkmıştır. Halkın muhalefetine, mücadelesinin önünde Devrimci Sol vardır.

'90 atılımı'yla, legal illegal, demokratik ve askeri tüm alanlarda devrimci örgütlenmenin yeniden inşa edilerek, 12 Eylül'den bu yana sürecin yarattığı çok çeşitli tahribatlarla hesaplaşılarak halk kurtuluş savaşımıza, iktidar mücadelesine çok daha hızlı bir ivme kazandırılmıştır. Askeri örgütlenme hem kentlerde, hem dağlarda örgütlendirilmiş, gerillanın silah sesleri halkın umudu, düşmanın korkusu olmuştur. Özellikle büyük kentlerde gelişen silahlı

Savaşımız daha da halklaşarak, daha da yayılarak sürecektir. Bu, kadrolaşmamızı çok daha büyük bir hızla geliştirmemize, politikalarımızı çok daha büyük bir inisiyatif ve yaratıcılıkla uygulamamıza bağlı olmakla birlikte, sonuçta bir ısrar, kararlılık, cüret meselesidir. Ve bunlara sahibiz.

DEVİRİMCI HALK KURTULUŞ PARTİSİ (DHKP) PROGRAMI

Kürt, Türk Ulusu, Tüm Milliyetlerden Halkımızın Kurtuluşu İçin Adalet, Eşitlik, Onurlu Bir Yaşam için

SAVAŞALIM VE İKTİDARIMIZI KURALIM

savaş, vurduğu hedeflerle halkta büyük yankılar yaratmıştır.

Atılım, devrim yürüyüşümüze bir hız katmakla kalmamış, devrimin iktidar perspektifiyle daha gelişkin örgütlenmeler üzerine oturmasını sağlamıştır. Gerilla halk ordusunu yaratma perspektifiyle ele alınmış, savaş Anadolu kentlerine yayılmıştır.

Kontrgerilla devletin tüm imha politikaları, katliam ve infazları, iç ve dış düşmanın darbeleri bu gelişimi durdurmaya yetmemiştir. 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamları, çok değerli önder kadrolarımızı mücadelemizden, örgütümüzden koparmış, düşman bu katliamlarla zaffer sarhoşluğu yaşamaya başlamış, sağdan sola hemen tüm kesimler bir daha toparlanamayacağımız beklentisine girmiştir. Ama Parti-Cephe çizgisinin yaratıcılığı, kararlılığı, geleneklerinin gücü işte tam bu

noktada devreye girmiş, herkesin beklediğinin tersine şehitlerimizden boşalan yerler doldurularak, merkezi işleyişimizde hemen hiç bir aksama olmaksızın savaşımız kesintisiz sürmüştür. Aynı büyük direnç darbe ihaneti karşısında da gösterilmiş, devrim yürüyüşümüzün durdurulmasına ve Parti-Cephe düşümümüzün gerçeğe dönüştürülmesinin engellenmesine izin verilmemiştir. **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi**'nin kuruluşuyla halk kurtuluş savaşımız zafere bir adım daha yaklaşmıştır.

SAVAŞI GELİŞTİRMEK-TEN, HALKLAŞTIRMAK-TAN BAŞKA YOLUMUZ YOKTUR. SAVAŞIN BOYUTU BÜYÜYÜP ŞİDDETİ ARTTIKÇA, ZAFERE DAHA YAKINIZ DEMEKTİR.

4 senedir savaşımızı **DHKP** ve **DHKC** bayrakları altında sürdürüyoruz. Bu dört senede kurtuluş savaşımız çok daha halklaşarak yüzbinlerin umudu olmuş, Anadolu'nun tüm kentlerine, Dersim dağlarından Sivas-Tokat yöresine, Karadeniz'den Amanos'lara-Toroslar'a kadar Anadolu'nun tüm dağlarına yayılmıştır. Savaşımız daha da halklaşarak, daha da yayılarak sürecektir. Bu, **kadrolaşmamızı** çok daha büyük bir hızla geliştirmemize, **politikalarımızı** çok daha büyük bir inisiyatif ve yaratıcılıkla uygulamamıza bağlı olmakla birlikte, sonuçta bir **ısrar**, **kararlılık**, **cüret** meselesidir. Ve bunlara sahibiz.

Şurası artık kesindir: **Parti-Cephe tek iktidar alternatifi-**

dir.

Alternatif olma iddiamız soyut bir iddia değildir. Herşeyden önce işte böylesine zorlu, zengin, bedeller ödenen, bedel ödetilen, her günü büyük kavgalarla geçen bir sürecin zengin tecrübesine, birikimine sahip olmanın sonucudur.

Bu süreç, kendimize, ideolojimize güvenimizin daha da büyüüp pekiştiği, ideolojimizin, örgüt ve mücadele biçimlerimizin, halka, kitlelere yaklaşımımızın zenginleştiği bir süreçtir. Bu güven ve zenginliğe sahip olmadan alternatif olunamazdı.

Bu süreç, devrimimizin özgünlüklerinin, partimizin özgünlüklerinin iyice netleştiği, tüm

Alternatif olma iddiamız soyut bir iddia değildir.

Herşeyden önce işte böylesine zorlu, zengin, bedeller ödenen, bedel ödetilen, her günü büyük kavgalarla geçen bir sürecin zengin

tecrübesine, birikimine sahip olmanın sonucudur.

Bu süreç, kendimize, ideolojimize güvenimizin daha da büyüüp pekiştiği, ideolojimizin, örgüt ve mücadele biçimlerimizin, halka, kitlelere yaklaşımımızın zenginleştiği bir süreçtir.

Bu güven ve zenginliğe sahip olmadan alternatif olunamazdı.

sapma akımlardan farkımızın, ayırdediciliğimizin daha belirgin hale geldiği, geleneklerimizin pekişip onlara yenilerini eklediğimiz bir süreçtir. Ülke ve halk gerçeğimize uygun bir özgünlüğe ve geleneklere sahip olunmadan, bu ülke topraklarında ve bu halkın içinde kök salınamaz, alternatif olunamazdı.

Bütün bunlara sahibiz.

Bütün bunları hayatın ve savaşın içinde gözü gibi koruyacak, geliştirecek önderliğe, kadrolara, halkı için, devrim için ölümü göze almış savaşçılara ve Parti-Cepheli olma ruhuna sahip, savaşmaya hazır geniş bir taraftarlar, sempatanlar kitle-sine sahibiz.

ALTERNATİF olmak işte ancak bütün bunlarla mümkün olabilirdi ve bugün DHKP-C olarak "Alternatifiz" diyorsak, bütün bunlara sahip olarak bu iddiada bulunuyoruz.

BU İDDİAYLA TÜRKİYE HALKLARINI PARTİMİZ SAFLARINDA VE CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANMAYA, SAVAŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

Düzenin alternatifi olan **DEVİRİM**'i ete kemiğe büründüren bir programa sahibiz.

Düzen partilerinin alternatifi olan bir **PARTİ**'ye sahibiz.

Tüm burjuva, reformist politikacıların alternatifi olan, halkı için, hiç bir kişisel çıkar beklemeden çalışacak, gerektiğinde canını verecek kadrolara sahibiz.

Bu, hayatın hemen hergün kanıtladığı bir gerçektir.

ALTERNATİF olabilmenin koşullarını Parti-Cephe bün-

yesinde biraraya getirdiğimiz için, savaşı bir güç olduğumuz için, düzenin veya düzen içi çok çeşitli kesimlerin hemen her türden saldırısına maruz kalmaktayız. Bunca saldırıya maruz kalmamız, doğru çizgide yürüdüğümüzün bir kanıtıdır.

Düşman saldırıyor. Çünkü, Parti-Cephe’de iktidarının alternatifini görüyor. Hiç bir egemen sınıf iktidarı, düzenini kökten değiştirmek üzere ortaya çıkan bir alternatif katlanamaz. Katlanmıyor, imha etmeye çalışıyorlar.

Reformizm, halkın mücadelesinin, savaşının geliştiği her vesilede saldırıyor Parti-Cephe’ye. Çünkü önündeki en büyük engel yine Parti-Cephe’dir. Savaş büyüdükçe o da giderek daha çok sağcılaşmakta, düzenin güçlerinden daha çok icazet aramakta, burjuva partileriyle buluşabileceği ittifak arayışlarına yönelmektedir. Savaşı daha da büyütüp yaydığımız ölçüde o da hemen hemen tümüyle etkisizleşecektir.

Oportünizm Parti-Cephe’nin karşısındadır. Cephe karşıtlığıyla varlık yokluk mücadelesi vermektedir. Onyıllardır Parti-Cephe’yi eleştirip durmuş, gelişmesini Parti-Cephe’nin güçten düşmesinde, yok olmasında aramış, olmadı taklit etmiş, o da olmayınca kah reformizme sarılarak, kah Kürt ulusal hareketinin kanatları altına sığınarak ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar Parti-Cephe’yi hep “Kemalizmden etkilenmekle”, “şovenizmle” suçlayan Kürt ulusal hareketinin geldiği nokta

dönüp dolaşıp halkların birliği ve ortak kurtuluşunu savunan Parti-Cephe çizgisi olmuştur. Ancak bu Parti-Cephe çizgisini izleyecekleri anlamına gelmiyor. “Türkiyelileşme”, “birleşik savaş”, “halkların ortak kurtuluşu” gibi aynı söylemler kullanılmakla birlikte, bunlara tamamiyle uzlaşmacı bir muhteva yüklenmektedir. Ve bu noktada Kürt ulusal hareketi de, bu söylemlerle kendisine hayat hakkı bulabilmek için Cephe’yi etkisizleştirmek gerektiği düşüncesindedir.

Bütün bunlar bir “kuşatma”

Burada görülmesi gereken şudur; reformizmin, oportünizmin süreç üzerinde tayin edici bir etkileri yoktur; onlar savaşın gelişimine göre, düzenin ya da devrimin güç kazanmasına göre saflaşacaklardır. Sorun devrimci savaşı geliştirmemizdir. Sorun devrimci alternatifi silahlı savaşta, halk örgütlenmelerinde, hayatın her alanında daha büyük bir güce ulaştırmamızdır. Bunu başardığımız ölçüde, şu veya bu biçimde Cephe’ye karşı olan tüm bu güçlerin Cephe’nin gelişimini engelleme şansları yoktur.

tablosu ortaya çıkarmaktadır. Ancak bu ne şaşılacak bir şey, ne de olağanüstü bir durumdur. Gerçekte bu her devrim sürecinin doğasında vardır. Reformizmin, oportünizmin, küçük-burjuva milliyetçiliğinin devrimi kolaylaştırdığı, hızlandırdığı görülmemiştir hiç bir yerde. Pek çok durumda, karakteristik olarak halk saflarında oldukları sürece demokrasi mücadelesinin bir yanında yer almış, ama aynı zamanda devrimin önünde engel bir konumda olmuşlardır. Ancak devrimci savaş yine her yerde, belli bir noktada onları veya onların tabanlarını tekrar tekrar yeni saflaşmalara, devrimle düzen arasında yeni tercihlere zorlamıştır. Bu akımların tabanları bu düzenden baskı gören, sömürülen kesimlerdir. Bu tabanın bir kısmının çıkarları düzenin biraz daha ıslahında, diğer bir kısmının çıkarları ise doğrudan devrimdedir. Reformizmin, oportünizmin tüm bu olumsuzluklarına rağmen hala birlik, ittifak politikaları içinde görülmesinin maddi zemini de budur.

Burada görülmesi gereken şudur; reformizmin, oportünizmin süreç üzerinde tayin edici bir etkileri yoktur; onlar savaşın gelişimine göre, düzenin ya da devrimin güç kazanmasına göre saflaşacaklardır. Sorun devrimci savaşı geliştirmemizdir.

Sorun devrimci alternatifi silahlı savaşta, halk örgütlenmelerinde, hayatın her alanında daha büyük bir güce ulaştırmamızdır. Bunu başardığımız ölçüde, şu veya bu biçimde Cephe’ye karşı olan tüm bu güç-

lerin Cephe'nin gelişimini engelleme şansları yoktur.

ALTERNATİFİ BÜYÜTECEĞİZ. İŞİMİZ, GÖREVİMİZ BUDUR.

Türkiye halklarının çektiği acılara, gördüğü zulüme bir an önce son vermek için,

Anadolu'nun yeraltı-yerüstü kaynaklarının emperyalizm tarafından talan edilmesine, emperyalizme uşakça bağımlılığa son vermek için,

Kontrgerillanın halkın en yiğit evlatlarının kanını dökmesine son vermek için, bundan daha önemli ve daha kutsal bir başka görevimiz yoktur.

THKP-C ÖNDERLİĞİNDE DALGALANDIRILMAYA BAŞLAYAN TÜRKİYE HALKLARININ KURTULUŞ BAYRAĞINI, DHKP-C ÖNDERLİĞİNDE OLİGARŞİNİN BURÇLARINA DİKECEĞİZ!

Kurtuluşun tek yolu silahlı mücadeledir. Silahlı mücadeleyi reddedenler, hala düzen içinde çözüm arayışında olanlar faşizm gerçeğini reddediyorlar demektir. ... Bu, baskı, sömürü ve zulmün sürmesini istemektir. Baskı ve sömürüye son vermenin tek yolu faşizme karşı savaşmaktan, emperyalizmin ve oligarşinin iktidarını yıkmaktan geçmektedir.

DHKP-C, Türk, Kürt tüm ulus ve milliyetlerden, alevi, sunni tüm inançlardan halkımızın birliğidir, tek kurtuluş seçeneğidir.

Tek kurtuluş seçeneğidir; çünkü, halkın her kesiminin ulusal, sınıfsal tüm taleplerine **SAHİP ÇIKIYORUZ**. Bu taleplerin kırıntılarla karşılanıp halkın oyalanacağı, aldatılacağı tüm çözümleri **REDDEDİYORUZ**.

Tek kurtuluş seçeneğidir; çünkü, halk düşmanı bir düzene karşı, sömürüye ve zulme son verecek, halk düşmanlarından hesap soracak bir iktidarı, **HALKIN İKTİDARINI** savunuyoruz.

Tek kurtuluş seçeneğidir; çünkü, zaferin bedel ödemediği mümkün olmadığını biliyor ve bu bedeli ödemekten **KORKMUYORUZ**.

Tek kurtuluş seçeneğidir; çünkü halk kurtuluş savaşımızın iktidarı ele geçirebilecek aşamaya ulaşabilmesi için silahlı mücadelenin şart olduğunu biliyor ve bu bilinçle **SAVAŞIYORUZ**.

Tek kurtuluş seçeneğidir; çünkü THKP-C tarafından Kızıldere'de manifestosu yazılan kurtuluş yolunda tüm zorluklara rağmen yürüme **KARARLILIĞINDAYIZ**.

Bunları savunan, bu kararlılığa sahip olan, böyle bir savaş yürütebilecek bir başka parti yoktur Türkiye'de.

DHKP-C TÜRKİYE HALKLARININ GELECEĞİ, KURTULUŞUDUR.

Kurtuluşun tek yolu silahlı mücadeledir. Silahlı mücadeleyi reddedenler, hala düzen içinde çözüm arayışında olanlar faşizm gerçeğini reddediyorlar demektir.

Faşizmin olduğu bir ülkede düzen içinde çözüm aramak kendini ve halkı kandırmaktan başka bir şey değildir.

Bu, baskı, sömürü ve zulmün sürmesini istemektir. Baskı ve sömürüye son vermenin tek yolu faşizme karşı savaşmaktan, emperyalizmin ve oligarşinin iktidarını yıkmaktan geçmektedir.

Bu gerçeği görmek istemeyenler, halka ve devrime gözlerini kapayanlar tarih önünde suçlu olacaktır.

30 MART'TAN 12 TEMMUZ'A 17 NİSAN'DAN BUGÜNE... BUGÜNDEN ZAFERE

OLİGARŞİNİN İMHA POLİTİKALARI VE YENİLMEYEN DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ

Oligarşi devrim tehdidiyle THKP-C'nin silahlı savaşıyla birlikte karşılaşmıştır. 1970'lerde 50 yıllık bir geçmişe sahip olan cumhuriyetin egemen sınıfları o güne kadar Kürt isyanlarıyla, küçük çaplı gerici ayaklanmalarla, TKP nezdinde devrim iddiası taşıyan illegal örgütlenmeler ve mücadelelerle karşı karşıya kalmış, ama bunların hiçbirinde doğrudan iktidarını tehdit altında görmemiştir. Çünkü bu hareketlerin de e-sas olarak **iktidara yönelik** bir muhtevası yoktur. Kürt isyanları yerel, ulusal karakterdedir, keza gerici eylemler de yerel ve daha çok tepki boyutundadır. TKP ise programında iktidar hedefi yazmasına rağmen iktidarı hedefleyen bir mücadele hattından uzaktır.

1960'lı yılların ikinci yarısında hızlı bir biçimde gelişen TİİP, "düzen değişikliği" iddiasıyla siyaset sahnesinde yer alır. Belli bir kitleselliğe de ulaşarak meclise girmeyi başarır, 15 TİP'li milletvekili seçilir. Bu gelişme TİP'in tüm parlamenterist, reformist niteliğine karşın sosyalizmin gelişmesinin sonucudur ve oligarşiyi bu yanıyla rahatsız etmiştir. Ama oligarşi yine de

TİP'i, TİP aracılığıyla sürdürülen mücadeleyi düzenin varlığı açısından bir tehlike olarak görmez. Çünkü gerçekten de bu mücadele tüm sosyalist söylemine karşın, mevcut parlamenter yapıyı esas alan, oligarşinin iktidarını yıkma koşul ve olanak-

Savaş gerçeğinin özü, büyük bedeller ödenmeden emperyalizme ve oligarşiye karşı zaferin kazanılamayacağıdır. Zaferi isteyenler, iktidar iddiasında samimi ve kararlı olanlar, bu bedelleri ödemeye hazır olmak durumundadır. Savaş, ancak savaşın yasalarına, kurallarına uyanlara, zafer şansı tanır. Savaşın yasası kayıplardan korkmamaktır. Bedel ödemektir. Ölmek ve öldürmek, vurmak ve vurulmak, yenilmek ve yenmektir. Kayıpsız, bedelsiz, yenilgisiz bir zafere tarih tanıklık etmemiştir.

larından uzak düzen içi bir konumdadır.

Doğrudan oligarşinin iktidarına yönelik bir mücadele, 70'lerin başında silahlı savaşıla, özel olarak da THKP-C nezdinde çıkar ortaya. Çünkü THKP-C **halk iktidarını hedefleyen** bir partidir. Ama tabii bu bir siyasi hareketin egemen sınıflar açısından, düzen için bir tehdit olarak değerlendirilmesine yetmez. Belirtildiği gibi TİP de, başka siyasi hareketler de halk iktidarını veya sosyalizmi hedeflediklerini söylemektedirler. THKP-C'yi bu noktada tümünden **farklılaştıran** halk iktidarı ve sosyalizm için seçtiği yoldur. THKP-C'nin iktidar hedefini tespit etmesinin ötesinde, sahip olduğu stratejik çizgi de bu hedefi mümkün kılabilen bir çizgidir. Bu yol, sosyalizmi ve halk iktidarını salt teorik bir hedef olmaktan çıkarıp pratik bir hedef haline getirmiştir. Bu yol, sosyalizmi hedeflemenin düzene karşı **açık savaş** anlamına geldiği bir yoldur. Bu yol, **Anadolu ihtilalinin yoludur.**

Silahlı mücadelenin temel alınıp-alınmaması, o gün ve sonrasında da solda temel ayrım noktasıdır. Ayrım noktasıdır, çünkü iktidar hedefini mümkün

kılacak tek devrimci hat, silahlı mücadelenin temel alınmasıdır. Bunu temel almayanlar, sözde ne derlerse desinler, iktidar mücadelesinin dışında veya uzağında dırlar. Bu anlamda denilebilir ki, Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli bir mücadelenin başlangıcı 70'lerin başıdır.

Oligarşi bu tehlikeyle karşı karşıya kaldığı anda devrimci hareketin üzerine tam bir tenkil ve imha politikasıyla gitti. Oligarşi emperyalizmin yönlendirmeleriyle halka karşı örgütlenirilmiş, iç savaşa cevap verecek çeşitli resmi sivil örgütlenmelere sahipti. Ancak bu örgütlenmeler 60'lı yılların ikinci yarısına kadar esas olarak fazlaca da kullanılmamıştı. Ne zaman ki, gençlik hareketi daha sonra THKP-C ve THKO'yu oluşturacak önderlerin öncülüğünde **düzene karşı** bir muhteva kazanmış, açık bir **anti-emperyalist** çizgiye oturmuş, işte o zaman oligarşi de bu karşı-devrimci örgütlenme ve politikaları devreye sokmuş; sivil faşistler ya da resmi örgütlenmeleri aracılığıyla halka ve devrimcilere karşı açık terör uygulamaya başlamıştır.

Devrimcilerin katledilmeye başlanmasının miladı esas olarak bu süreçtir. Öğrenci eylemlerinde, işçi eylemlerinde sivil faşistlerin ya da doğrudan polisin saldırıları sonucu ilk şehitler verilmeye başlanır. Bunun karşılığında ise gençliğin barışçı yürüyüşleri işgallere dönüşür, polisin saldırısına karşılık verilmeye başlanır, gençlik molotof yapmayı ve kullanmayı öğrenir ve nihayet silahlanma gereği çıkar

Silahlı mücadelenin temel alınıp-alınmaması, o gün ve sonrasında da solda temel ayırım noktasıdır. Ayırım noktasıdır, çünkü iktidar hedefini mümkün kılacak tek devrimci hat, silahlı mücadelenin temel alınmasıdır. Bunu temel almayanlar, sözde ne derlerse desinler, iktidar mücadelesinin dışında veya uzağındadırlar. Bu anlamda denilebilir ki, Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli bir mücadelenin başlangıcı 70'lerin başıdır. Oligarşi bu tehlikeyle karşı karşıya kaldığı anda devrimci hareketin üzerine tam bir tenkil ve imha politikasıyla gitti.

ortaya. Kendiliğinden çatışmalara müdahale edecek militan gruplaşmalar şekillenmeye başlar. Artık, 50 yıldır düzene karşı açık savaştan uzak duran, bedel ödemekten ve ödetmekten korkan, ne ölen, ne öldüren revizyonist solun tersine şehitler verilen radikal bir mücadele dönemi başlamıştır.

THKP-C'nin silahlı savaşı karşısında oligarşi tüm karşı-devrimci örgütlenmelerini devreye sokar. 12 Mart oligarşi açısından da bir dönüm noktası olur. Katliam ve imha politika-

ları en açık biçimiyle yürürlüğe konulur. Bu katliamcı politikanın uygulanmasında pürüz çıkarabilecek kesimler tasfiye edilirken, devletin faşist kurumlaşması pekiştirilir.

12 Mart cuntasının asıl hedefi devrimci hareketleri **fiziki olarak imha etmektir**. Bu imha ve katliam politikaları sonucu THKP-C'nin ve THKO'nun önder, savaşçı kadroları pervasızca katledilmiş, hapishaneler, o güne kadar görülmedik yaygınlıkta devrimcilerle, ilerici-lerle doldurulmuştur. 12 Mart dönemi bu yanıyla devrimci hareket açısından fiziki bir yenilgiyle son bulur.

Ancak oligarşinin hesaplarının yanlış çıktığı bir nokta vardır: THKP-C'nin bu fiziki yenilgisi aynı zamanda bir **siyasi zafer**'dir. Bunu mümkün kılan ise Parti-Cephehillerin asla teslim olmayan, asla boyun eğmeyen, her koşulda savaşı sürdüren devrimci çizgileridir. Fiziki olarak yokolmayı göze alarak, gerçekte devrimci hareketin geleceğini inşa etmişlerdir. Bu geleceğe yol gösterecek manifestoyu yazmışlardır. Oligarşi Kızıldere'de THKP-C'yi fiziki olarak yoketmiş, ama yene-memiştir, sınıflar mücadelesinden silememiştir.

Cephehiller '74 sonrasında Parti düzeyinde olmasa da yeniden örgütlenmiş, giderek devlete daha büyük darbeler vuran bir çizgide mücadeleyi ve örgütlenmeyi geliştirmişlerdir. Oligarşi bu süreçte de silahlı devrimci harekete karşı katliamcı bir politika izlemiştir. Özellikle 70'li yılların sonlarında kon-

trgerilla saldırılarıyla pek çok devrimci kadro, militan katledilmiştir. Aynı katliamcı çizgiyi 12 Eylül cuntası idamları da ekleyerek sürdürmüştür. Ancak bu dönemde cunta, özellikle hapishanelerde dönemin koşulları gereği devrimci harekete karşı fiziki imhayı yaygın, sürekli ve açık bir politikaya dönüştürememiştir. Bu politika oligarşi tarafından tüm çıplaklığıyla ancak 90'larda uygulanmaya konulacaktır.

Kızıldere'den sonra aradan 20 yıl geçmiştir.

Oligarşi, Kızıldere'deki imha ile yıllarca THKP-C'yi örgütlenmeden yoksun bırakmayı başarmıştı. Ama işte 90'lı yılların başında silahlı savaş, tüm görkemi ve gücüyle oligarşinin karşısındaydı. Parti-Cephe çizgisinde gelişen savaş, halk düşmanlarını cezalandırıyor, Anadolu'ya yayılıyor, Kızıldere'de boğulmaya çalışılan umudu yeniden büyütüyordu. 12 Temmuz 1991'de bu kez Devrimci Sol'a karşı aynı imha politikasını uyguladılar. Ama aynı sonucu alamadılar. Siyasi bir darbe vuraamadıkları gibi, Parti-Cephe çizgisini örgütsüzleştiremediler. Devrimci hareket mücadelesini ve örgütlenmesini kesintisiz sürdürdü.

12 Temmuz tekil bir saldırı değildir. Belli bir politikanın sonucu ve bir yanıyla savaş gerçeğinin en açık haline kavuşmasıdır. SUSURLUK'TAKİ DEVLETİN yakın tarihteki asıl icraatları hareketimize karşı başlatılmıştır. Bu tarihin belirleyici noktası 12 TEMMUZ'dur. Su-

surluk'taki devletin halka ve devrimcilere karşı açık savaşının dönemeç noktalarından biridir 12 Temmuz. Bu tarih Türkiye devrim tarihinde oligarşinin Türkiye devrimine bir daha diriltmek üzere yok etme saldırısıdır.

12 Temmuz bir Kızıldere örneğinde olduğu gibi örgütsel varlığı felç edip işlemez hale getirmeye yönelik bir imhadır. Bu yanıla başarıya ulaşamamıştır, ama bu imha politikası 12 Temmuz'da bitmemiş, yalnızca başlamıştır. Bu tarihten sonra Parti-Cephelilerin katledilmesinin, infaz edilmesinin tümüyle "meşru" hale getirildiği bir politika sözkonusudur. Onlarca, yüzlerce Devrimci Sol ve

Ancak oligarşinin hesaplarının yanlış çıktığı bir nokta vardır: THKP-C'nin bu fiziki yenilgisi aynı zamanda bir siyasi zafer'dir. Bunu mümkün kılan ise Parti-Cephelilerin asla teslim olmayan, asla boyun eğmeyen, her koşulda savaş sürdüren devrimci çizgileridir. Fiziki olarak yokolmayı göze alarak, gerçekte devrimci hareketin geleceğini inşa etmişlerdir.

DHKP-C savaşçısı bunun bir devamı olarak katledilmişlerdir. Nihai amaç, imhadır.

Ardından 17 Nisan'da bunu bir kez daha denediler. Hiç beklemedikleri bir karşılık aldılar. Devrimci Sol savaşçıları, kamuoyuna "beyinlerini dağıttık" açıklamaları yapılırken, oligarşinin polisini sokağa adım atamaz hale getirdi. Öyle ki, polis şefleri, kamuoyuna yaptıkları her "bitirdik", yokettik" açıklamasının ardından savaşın sürdüğünün görülmesi üzerine, kamuoyu karşısında devrimci harekete ilişkin "boşlukları çabuk doldurabilen bir örgüt" açıklaması yapma zorunluluğunu duydular. Ama bu da oligarşinin imha politikasından vazgeçeceği anlamına gelmiyordu.

Nitekim sonraki dönemde de politikalar, hep bu temelde gelişti. İmhayla, ihanetlerle, dış

ve iç darbelerle kesin sonuç almak istediler.

13 Eylül darbe ihanetinin yaşandığı süreç imha politikalarından sonuç alma noktasında oligarşiyi belki de en fazla umutlandıran süreç olmuştur. Devrimci hareket adeta bir kuşatmadaydı. Oligarşi bir yandan akla gelen gelmeyen tüm kontrgerilla yöntemlerini, psikolojik savaşı devreye sokarken, kesintisiz olarak da Devrimci Sol savaşılarının imhasını sürdürüyordu. Bu öyle bir süreçtir ki, sağdan sola kadar hemen bütün güçler bizi yok etmek için birleşmişlerdir. Ama hepsinin sonu hüsrana oldu. Kontra güçler etkisizleştirilip kontrgerillanın hesapları bozulurken, soldan bu kuşatmaya şu veya bu biçimde katılanlar, yalanlarıyla, hileleriyle, saldırılarıyla kendi isimlerini devrim tarihine kara bir leke olarak geçirdiler.

Askeri gücümüzle, silah gücümüzle, mükemmel örgüt organizasyonu ile mi karşı koyduk bu saldırılara? Kuşatmayı, askeri eylemlerimizle mi yarıdık? Hayır! Kuşatmayı yaran bunların hiçbirisi değildir. Askeri güç açısından, örgüt organizasyonları açısından, darbe ihanetinin yol açtığı tahribatlar sonucu belki de en zayıf olduğumuz dönemdir. Ama bizi bu saldırılar karşısında güçlü kılan daha başka şeyler vardı. Devrimci Sol kadro ve savaşılarının örgüte ve önderliğe güveni vardı. Savaşma kararlılığımız vardı. Öyle ki, şehitlerimizi yeni şehitlerle uğurladık. Herşeye rağmen, kuşatmayı yaracak, devrim yürüyüşümüzü herkese rağmen sür-

12 Temmuz tekil bir saldırı değildir. Belli bir politikanın sonucu ve bir yanıyla savaş gerçeğinin en açık haline kavuşmasıdır. SUSURLUK'TAKİ DEVLETİN yakın tarihteki asıl icraatları hareketimize karşı başlatılmıştır. Bu tarihin belirleyici noktası 12 TEMMUZ'dur. Susurluk'taki devletin halka ve devrimcilere karşı açık savaşının dönemeç noktalarından biridir 12 Temmuz. Bu tarih Türkiye devrim tarihinde oligarşinin Türkiye devrimine bir daha diriltmemek üzere yok etme saldırısıdır.

dürecektik.

Darbeciliği altettik. Kuşatmayı yarıdık, partileşme başta olmak üzere hedeflerimiz doğrultusunda ilerlemeye devam ettik.

İmha politikası hep gündemdediydi, ancak oligarşi tüm katliamlarına rağmen savaşımızın sürekliliğini engelleyemedi. Bunda, imha politikasının doğrudan hedefi olan Devrimci Sol ve DHKC savaşılarının direnişlerinin belirleyici payı vardı.

Oligarşinin imha saldırısına, 17 Nisan'da, Ankara'da, Adana'da, Bağcılar'da destanlar yaratarak karşı konulmuştur. Oligarşinin her imha saldırısı, sa-

vaşılarımızın artık bir çizgi, bir gelenek haline gelen direnişleriyle Parti-Cephemizin bayrağının dalgalandırıldığı bir savaş çağrısına dönüştürülmüştür. Türkiye'de hiçbir siyasal örgütün dayanamayacağı, pek çoğu için yok olmak demek olacak bu saldırıları altedip gelişmesini sürdürebilmek, ancak Parti-Cephe'nin özelliklerine sahip olarak mümkün kılınabildi.

Bu süreç ölsek de teslim olmayacağımızı, yolumuzdan sapmayacağımızı haykırdığımız, pratik olarak gösterdiğimiz, kanımızla destanlar yazdığımız bir tarihtir. Halkımız ve partimiz, bu tarihi yaratan yoldaşlarımıza, bu tarihi, bu onurlu destanları yaratanlara borçludur.

Bu destanlar, bu tarih her türlü sapmaya açık, her türlü uzlaşmacılığa açık burjuva politikacılığını, devrimcilik yerine koyanlara da açık bir uyarı olmuş, bulundukları noktadan çok daha fazla geriye düşmelerine engel olmuştur. Bu direnişler yalnızca "kahramanlıklar"dan ibaret olmayıp, yalnız ülkemizde değil, **bütün dünya**ya enternasyonal ve sosyalist bilinci taşıdığımız siyasal eylemlerdir. Karşı-devrimin en güçlü zamanlarında bile sosyalizmi savunacak kararlılığa sahip olduğumuzu göstermiş, kuşatma altında çatışarak sosyalizmin orak çekiçli bayrağının dalgalandırılması karşı-devrim rüzgarının karşısında yıkılmaz, aşılmaz bir set oluşturmuştur. Bu yanı sıra tüm diğer siyasi hareketler bakımından hem bir ör-

nek, hem sağa savruluşun önünde barikattır.

Ya bunları görmeyenler, hala Parti-Cephe üzerine ucuz ve boş laflar edenler, küfür edenler, küçümseyenler, hala yok olacağımız düşlerini kuranlar, bütün bu gelişmeler karşısında bu düşlerini terk etmişler midir? Hayır. Bu düşler, onlar için adeta varlık koşuludur. Bu düş, onların fırsatçılığının da temelidir. Ve bu fırsatçılıkları nedeniyle ki, DHKP-C'nin darbe yemesinden, hatta "*reformizme kaymasından*" gizli bir sevinç duyarlar. Şu veya bu nedenle üç beş ay Parti-Cephe savaşçılarının silahlarının sesini duymazlarsa, hemen "*bitti*", "*gücü kalmadı*" türü polisiye spekülasyonlara sarılırlar. Öyle ya, Parti-Cephe'nin gücü kalmaz ya da reformistleşirse kendileri belki "öncü"lüklerini ilan edebileceklerdir. Ancak bu spekülasyonlar üzerine yaptıkları tespit ve tahlil-

Birbirinden farklı zamanlarda ve farklı koşullarda gerçekleşen tüm bu sapma ve ihanetlerin ortak noktası savaş gerçeği karşısındaki teslimiyettir. Bu teslimiyeti perdelemek için ileri sürülen gerekçelerin, teorilerin birbirinden farklı olmasının hiç bir kıymeti yoktur. Halkımızın deyişiyle her şey "zoru görünce" olmuştur.

ler kısa sürede bizzat pratik tarafından çürütülür. Bu defalarca böyle olmuştur ve böyle olmaya devam edecektir. Parti-Cephe çizgisi Türkiye'deki sınıflar mücadelesine damgasını vurduğu sürece, onlar öncülüğün, önderliğin ancak "edebiyatını" yapacak, ancak "varolma" mücadelesi vereceklerdir. Bugün solun durumu da esas olarak budur.

Ya reformistliğimizi keşfedenler! Siz bu ucuz sözleri söylerken hiç bu yaşanan tarihi ve hala yaşananları görmez misiniz? Gördüklerinizi de unutunuz mu? Siz hangi tarihinize, hangi direnişlerinizle, hangi zaferlerinize dayanarak konuşuyorsunuz? Sorumluluk, ahlak ve tarih bilinci diye bir şey vardır. Konuşun, bir sakıncası yoktur, 30 yıldır söylenenlere yeni bir şey ekleyemezsiniz. Siz ucuz keskinlikler, ucuz laflar ederken, tarih yeniden ve yeniden yazılıyor.

Tarih masa başlarında ucuz sözlerle değil, **yaşamın içerisinde yazılır.**

Sanıyor musunuz ki, biz şehitlerimize, tarihimize ihanet ederiz. Böyle düşünenler, ne THKP-C'yi, ne de DHKP-C'yi, ne de bizim **ahlakımızı, devrimi ve devrimciliği** kavrayışımızı hiç anlamayanlardır. Gaflet içindedirler. Böyle düşünenler aslında kendi zayıflıklarını, her an her yöne sapabileceklerini göstermektedirler. Biz dünyanın en büyük inatçılarıyız; bütün dünya Gorbaçov döneminde olduğu gibi sapabilir, yolunu şaşırabilir, ihanet edebilir, biz kendi rotamızda yürümeye,

Askeri gücümüzle, silah gücümüzle, mükemmel örgüt organizasyonuymu karşı koyduk bu saldırılara? Kuşatmayı, askeri eylemlerimizle mi yardık? Hayır! Kuşatmayı yaran bunların hiçbirisi değildir. Askeri güç açısından, örgüt organizasyonları açısından, darbe ihanetinin yolaçtığı tahribatlar sonucu belki de en zayıf olduğumuz dönemdir. Ama bizi bu saldırılar karşısında güçlü kılan daha başka şeyler vardı.

kendi sandalyemizde oturmaya ve kafamızın üstünde kendi başımızı taşımaya devam ederiz. Biz dünyanın en inatçı savaşçılarıyız, onlarla, yüzlerle katledilir, birliklerimiz imha olur, yine silahlanmaktan, savaşı sürdürmekten vazgeçmeyiz. Bekleyin, yaşayın, göreceksiniz ve siz ettiğiniz bu ucuz sözlerden dolayı bir kez daha utanacaksınız, ve bir kez daha öngörüsüzlüğünüz, hayatı ve savaşı bilmediğiniz veya yalancılığınız kanıtlanacak ve kendinize saygınız kalmayacak.

Oligarşinin tüm terörüyle üzerine gittiği bir hareketin **yenilmezliği, savaşı sürdürme ve geliştirme kararlılığı**, ülkemiz solu açısından incelenmesi gereken bir durumdur. Her-

kesin bundan çıkaracakları vardır.

12 Mart ve 12 Eylül cuntalarında ne yapılmıştır? Kızıldere’lerde, 12 Temmuz’larda, 17 Nisan’larda ne yapılmıştır, sonralarında nasıl davranılmıştır? Bunların her birinin cevabında Parti-Cephe’nin gelenekleri vardır. Partimizin, halka, devrime bağlılığı, iktidar iddiası ve kararlılığı vardır. Tarih 25 yıl önce Kızıldere’ye “**intihar**” diyenleri mahkum etmiştir. Şimdi 25-30 yıl sonra Mahir’ler o zaman yurtdışına çıkmalıydılar demek, “önderlik korunmalıydı” diye teoriler yapıp eleştirmek kolaydır ve tarihten, THKP-C hareketinden, 70’in devrimci kopuşundan hiç bir şey anlamamaktır. Bu eleştirileri yapanlar bilmiyorlarmı ki, tarih o günlerde mülteciliği seçenlerce değil, Mahirler tarafından yazılmıştır. Savaşmayanların adını bile hatırlayan yoktur, çünkü Türkiye sınıflar mücadelesi tarihinden silinip gitmişlerdir. Savaşmayan herkesi eninde sonunda bekleyen akıbet de budur. THKP-C o güne kadar ki tüm ölçülerin, tüm revizyonist, oportünist değerlerin aşılmasıdır. Statükoların parçalanmasıdır. Evet, 12 Mart’ın darbeleri altında hareketin örgütsel sürekliliği sağlanamamış, kısa süreli de olsa bir kesinti yaşanmıştır. Ancak devrimci hareketin o günkü birikimi nezdinde bu olağan bir sonuçtur. O gün, kendilerini feda ederken, geleceği inşa etmişlerdir. Parti-Cephe bu mirası devralıp zenginleştirerek, güçlendirerek, 12 Temmuz’lara, 17 Nisan’lara dayanıklı hale gel-

Sanıyor musunuz ki, biz şehitlerimize, tarihimize ihanet ederiz. Böyle düşünenler, ne THKP-C’yi, ne de DHKP-C’yi, ne de bizim ahlakımızı, devrimi ve devrimciliği kavrayışımızı hiç anlamayanlardır. Gaflet içindedirler. Böyle düşünenler aslında kendi zayıflıklarını, her an her yöne sapabileceklerini göstermektedirler. Biz dünyanın en büyük inatçılarıyız; ... Biz dünyanın en inatçı savaşçılarıyız, onlarla, yüzlerle katledilir, birliklerimiz imha olur, yine silahlanmaktan, savaşı sürdürmekten vazgeçmeyiz. Bekleyin, yaşayın, göreceksiniz ve siz ettiğiniz bu ucuz sözlerden dolayı bir kez daha utanacaksınız.

miştir. Onlarca değil, yüzlerce önder, militan kadrosunu kaybettiğinde dahi savaşı kesintisiz sürdürebilecek noktaya gelmiştir. Bu, Kızıldere’nin sayesindedir. 74’ün, 80’lerin ve 90’ların koşullarından bakıp THKP-C’yi, Mahir’leri “mahkum” etmeye çalışanlar, bugünü de, Devrimci Sol’un ve DHKP-C’nin savaşını da anlayamamışlardır. Bu sava-

şı bir “düello”ya benzetmişlerdir; dahası bu “düello”dan oligarşinin galip çıkacağı kanısındadırlar. Bu kanıda olanlar, devrimci savaşa, halka inançsız, savaş ve halk gerçeğinin dışındadırlar.

Savaş gerçeğinin özü, büyük bedeller ödenmeden emperyalizme ve oligarşiye karşı zaferin kazanılamayacağıdır. Zaferi isteyenler, iktidar iddiasında samimi ve kararlı olanlar, bu bedelleri ödemeye hazır olmak durumundadır. **Savaş, ancak savaşın yasalarına, kurallarına uyanlara, zafer şansı tanır.** Savaşın yasası kayıplardan korkmamaktır. Bedel ödemektir. Ölmek ve öldürmek, vurmak ve vurulmak, yenilmek ve yenmektir. Kayıpsız, bedelsiz, yenilgisiz bir zafere tarih tanıklık etmemiştir.

Savaş ve halk gerçeğinin dışında olanları veya savaş gerçeğinin ortaya çıkardığı bedellerden korkanları bekleyen siyasi son reformizm, veya ihanet ve savaş kaçkınlığıdır. **Münir Ak-tolga ve Yusuf Küpeli gibi** THKP-C’nin en üst düzeyinde yer almış insanların partiyi içten içe kemiren kurtlara dönüşmelerinin, **Devrimci Yol gibi** şu veya bu biçimde silahlı mücadelenin içinde olup yüzlerce şehit vermiş bir hareketin ÖDP’ye dönüşmesinin, **13 Eylül darbesini yapanlar gibi** şu veya bu konumlarda devrimci hareket içinde olanların ihanete sürüklenmelerinin altında yatan neden, bundan başka bir şey değildir. Münir’ler ne zaman sağ sapma bir çizgiyi benimseyip ihanet etmişlerdir; Cevahir

vurulmuş, Mahir ve onlarca Parti-Cephe savaşçısı, kadrosu tut-sak düşmüş, oligarşinin çemberi alabildiğine daralmış, sağ sapma işte o noktada ortaya çıkmıştır. Münir'ler kendi tasfiyecisi, ihanet konumlarını açıklamak için *"biz o zaman Marksizm-Leninizmi bilmiyorduk, bu arada okuduk öğrendik"* demişlerdir. Hayır, gerçekte ilgisi yoktur. Bütün sorun savaş gerçeğiyle yüzyüze kalmaları ve bu gerçeğin gösterdiklerinden korkmalarıdır. Devrimci Yol'cuların legal particiliği keşfetmeleri, TDKP'lilerin işçi sınıfının açık bir partiye ne kadar büyük bir ihtiyaç duyduklarını tespit etmeleri, *"tartışma süreçleri"*nin sonunda değil, **Mamak'ta** olmuştur. Mamak'ta savaşın bedelleriyle doğrudan yüzyüze gelen ve gizli bir inkarcılığı zaten hep kafalarında taşımış olan kadrolar, davayı üstü örtülü biçimde terketmişlerdir. Olan budur. 13 Eylül darbesini yapanlar, küçük-burjuvazinin yakın devrim hayallerini terkedemeyenlerdir; atılım süreci, başlangıcındaki gibi hiç kayıpsız sürmemiş, tersine oligarşiyle kıyasıya bir savaşa girilmiş, 12 Temmuz'lar yaşanmıştır. Savaş gerçeği 12 Temmuz'da tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıp da ödenecek bedelin büyüklüğü anlaşıldığında, küçük-burjuvazi bu bedellerden kaçabilmek için son bir gayretle örgütü ele geçirmeye soyunup ihanete sürüklenmiştir. Birbirinden farklı zamanlarda ve farklı koşullarda gerçekleşen tüm bu sapma ve ihanetlerin ortak noktası savaş gerçeği

karşısındaki teslimiyettir. Bu teslimiyeti perdelemek için ileri sürülen gerekçelerin, teorilerin birbirinden farklı olmasının hiç bir kıymeti yoktur. Halkımızın deyişiyle her şey **"zoru görünce"** olmuştur.

Parti-Cephe tarihinin büyüklüğü de buradadır. O, zaten savaşmak için yola çıkmış bir partidir. Türkiye halklarının savaşmaktan başka yolunun olmadığı inancıyla, bu savaşın en ön cep-

DHKP-C bir savaş örgütüdür. Hiç bir yenilgi, hiç bir darbe teslim olmadığı sürece bir savaş örgütünü yokedemez. Yenilgi, ancak teslimiyet kabul edildiğinde kalıcı bir yenilgidir. Teslimiyeti asla kabul etmeyenler ise, yenilgilerinden zaferler doğururlar.

Kızıldere'den, 12 Temmuz'lardan bu yana yazdığımız tarih bunun tarihidir.

DHKP-C bir halk hareketidir. Ve egemen sınıfların bir halkı katlederek tüketebildiği görülmemiştir.

DHKP-C işte bunlardan dolayı yenilmezdir.

Oligarşinin imha politikaları 28 yıldır işte bunun için sonuçsuzdur ve sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Zafer bizim olacaktır.

hesinde savaşma kararlılığıyla sınıflar mücadelesi arenasına çıkmıştır. Parti-Cepheliler tam 28 yıldır bu inanç ve kararlılıkla savaşıyorlar. Bu savaşın manifestosu olan Kızıldere'de Mahir'in dile getirdiği **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** sözlerinin anlamı, savaşın, tek tek savaşçılar olarak **kanlarının son damlasına kadar**, Parti-Cephe olarak ise **zafere kadar** sürdürüleceğidir. "Kurtuluşu kadar savaş" şiarı işte bu yüzden Parti-Cephe çizgisinin temel şiarlarından biridir.

DHKP-C, Mahir'lerden bu yana ödenen bedellerin boşuna olmadığına inanıyor. DHKP-C'nin bugün **"umudun adı"** olarak adlandırılması, onbinlerin Cephe bayrağı altında toplanması, bunun kanıtıdır. Bu, aynı zamanda Parti-Cephenin yenilmezliğinin de kanıtıdır.

DHKP-C bir savaş örgütüdür. Hiç bir yenilgi, hiç bir darbe teslim olmadığı sürece bir savaş örgütünü yokedemez.

Yenilgi, ancak teslimiyet kabul edildiğinde kalıcı bir yenilgidir. Teslimiyeti asla kabul etmeyenler ise, yenilgilerinden zaferler doğururlar. Kızıldere'den, 12 Temmuz'lardan bu yana yazdığımız tarih bunun tarihidir.

DHKP-C bir halk hareketidir. Ve egemen sınıfların bir halkı katlederek tüketebildiği görülmemiştir.

DHKP-C işte bunlardan dolayı yenilmezdir. Oligarşinin imha politikaları 28 yıldır işte bunun için sonuçsuzdur ve sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Zafer bizim olacaktır.

PARTİ-CEPHE'NİN STRATEJİSİYLE GELENEKLERİ BİR BÜTÜNDÜR

THKP-C Türkiye sol hareketi tarihinde THKO'yla birlikte ilk silahlı çıkıştır. Geniş halk kitleleri bu çıkış karşısında, ülkemiz için tümüyle yeni olan bu mücadele metodu karşısında şaşkınlık ve merakı aynı anda yaşamıştır. Silahlı savaş karşısında ihtiyatlıdır. Ve henüz bu ihtiyatlı hali aşılama dan silahlı mücadele büyük bir darbe yemiştir. Ancak buna rağmen de bunu izleyen süreçte çok geniş halk kesimlerinin sempati ve desteğini kazanmıştır.

Bu, dönemin eski tüfeklerini, yılğınlarını, revizyonist ve reformistleri ve hatta burjuva siyaset bilimcilerini şaşırtan bir sonuçtur. Bu nasıl mümkün olmuştur? Öyle ya, THKP-C'nin çok kısa bir silahlı mücadele dönemi vardır ve yenilmiştir. THKP-C'nin **örgütsel imhaya rağmen çok geniş kesimlerin sempati ve desteğini nasıl kazandığını** anlamak, THKP-C'yi silahlı eylemlerinin dışında bütün olarak tanımaktan geçer. THKP-C, üç beş kişinin, üç-beş eylemi olarak, bir avuç heyecanlı gencin sonu Kızıldere'de biten macerası olarak görüldüğünde bu sorunun cevabı verilemez. Revizyonizmin, reformizmin, oportünizmin ve hakim sınıfların '74 sonrası karşılıklarına çıkan devasa THKP-C potansiyelini bir türlü anlayamamaları bun-

dandır. “Üç-beş maceracı”, “üç-beş bireysel terör eylemi” yapmıştır ve sonucunda da yenilmiştir, tabii böyle bir hareketin, böyle bir potansiyel yaratmış olması da mümkün olamazdı. Bu noktada iki ihtimal söz konusudur, ya '74 sonrasındaki o devasa Parti-Cephe potansiyeli hayalden ibaretti, ya da reformizmin, revizyonizmin çizdiği THKP-C tablosu hayal idi.

**Teslim olmama tavrı,
Parti-Cephe
çizgisinde bir
geleneğe dönüşmüştür.
Bu 28 yıldır Devrimci
Sol'da da böyledir,
DHKP-C'de de.
Kızıldere'ye övgüler
dizenler çok olmuştur.
Ama övdükleri
bir tavrı hayata
geçirememişlerdir.
Çünkü Kızıldere'ler,
Çiftehavuzlar, Bağcılar,
kişisel cesaret ve
kahramanlıklarla değil,
Parti-Cephe çizgisiyle
hayat bulan
destanlardır.**

O THKP-C potansiyeli, yeniden örgütlenerek, mücadele ederek, örgütlenmesini daha nitelikli hale getirip, savaşarak '74'den bugüne Türkiye'deki devrimci mücadeleye damgasını bastığına göre hangi ihtimalin doğru olduğu kolayca anlaşıldır.

**THKP-C'ye
maceracı diyenler,
kitleden kopuk
diyenler; nerede sizin
maceracı olmayan
savaşınız? Nerede
sizin kitleleriniz?**

Herkes 30 yıldır Parti-Cephe'yi tartışıyor. İster beğenilsin, ister beğenilmesin, kimse Türkiye sınıflar mücadelesindeki bu gerçeğin üzerinden atlayamıyor. Ancak THKP-C'yi mahkum edemeyen revizyonizm ve oportünizm, onyıllardır hayali THKP-C tabloları yaratıp eleştirme yöntemini kullanmaktadır. Önce hayali bir THKP-C tablosu çizilip, ancak bu eleştirilebilmektedir. Bunlara bakılırsa, THKP-C “köylülüğü öncü güç” kabul etmiştir, “gençlik hareketi”dir, halktan kopuk bir “öncü savaşçılığın” savunucusudur vs. vs. Ancak bu hayali THKP-C tablolarının karşısında Parti-Cephe'nin on-

binleri, yüzbinleri saflarında toplamayan, çok daha geniş kesimlerin sempatisini kazanan mücadelesi vardır.

73-74'de yani hemen yenilginin ertesinde bu tür tahliller, tasvirler yapmak bir yere kadar anlaşılabilir. Ama Türkiye'de tüm reformistlerin, oportünistlerin ortak açmazı THKP-C'ye ilişkin yarattıkları o hayali tabloyu ve bu hayali tablo üzerinden değerlendirmeler yapmayı '74 sonrasında da sürdürmeleridir.

Onların gördükleri ve gösterdikleri THKP-C üç-beş maceracıdan ibarettir. THKP-C'de teori hak getiredir. Peki böyle bir örgüt bu kadar geniş bir sempatiyi nasıl yarattı, dahası böyle bir anlayış nasıl hala Türkiye solunun **en kitlesel** ve **savaşçı** kesimini oluşturabiliyor ve kendileri neden bugüne kadar hemen hiç bir ciddi siya-

sal sonuç ve ciddi bir kitlesellik yaratamamışlardır soruları cevapsızdır.

Evet, diyelim biz maceracıyız, diyelim biz kitleden kopuğuz, diyelim biz sadece gençlik hareketiyiz, pekala, bunları iddia edenler, nerededir sizin maceracı olmayan ciddi mücadelenizin siyasal sonuçları? Hangi ciddi mücadeleleri verdiniz ve hangi sonuçları yarattınız bugüne kadar? Nerededir kitleniz, yüzbinleri yürüten hareket kitleden kopuksa, nerede sizin milyonlarca kitle bağlarınız? Sizin işçi sınıfınız, sizin halkınız nerede? Yoktur, oportünizmin bu sorulara hiç bir zaman cevabı yoktur ve olmayacaktır da. Parti-Cephe'ye aynı eleştirileri yapmayı sürdüreceklerdir belki, ama eleştirileri gerçekte hep kendilerini vuran bir silahtır; çünkü Parti-Cephe bir türlü erişemedikleridir.

THKP-C ideolojisini terkeden yaşayamaz!

Türkiye'nin 74'den bu yanaki

Oysa THKP-C orasından burasından savunulamaz. Ya bu devrimci strateji bir bütün olarak savunulur, ya da savunulmaz. Eklektizm, bu devrimci çizginin özüne aykırıdır. Çünkü bu çizgi, Türkiye solunun o güne kadar tanık olmadığı ciddiyet ve kararlılıkta bir ideolojik mücadelenin, hesaplaşmanın sonucunda ortaya çıkmış net bir ideolojik-politik-askeri hatta tekabül eder.

THKP-C'nin bir "kopuş" olması, 50 yıllık revizyonist geleneği yıkması, sadece, parlamenter mücadelenin yerine silahlı mücadeleyi koymasıyla sınırlı değildir. Bu son derece ayırdedici bir yandır. Ancak yine de bilinir ki, silahlı mücadele tek başına bir mücadelenin niteliğini belirlemez. Bu mücadeleyi nasıl bir örgütün, hangi hedefle, nasıl bir devrim ve devrimcilik anlayışıyla yürüttüğü de en az silahlı mücadelenin kendisi kadar önemlidir.

tarihinin açığa çıkardığı bir gerçek vardır; **THKP-C ideolojisini terkeden yaşayamıyor.** '74 sonrasının açık inkarcılarının bir kısmı Aydınlık saflarında soluğu aldı, bir diğer kısmı ise her gün biraz daha etkisizleşen bir seyir izledi. Henüz kimin neyi savunduğunun çok net olmadığı ilk dönemde şu veya bu biçimde büyük THKP-C potansiyelinin bir kısmını etrafında toplayarak belli bir kitlesellik sağlayan inkarcılar da, 76'lardan itibaren hızla erimeye yüz tuttular.

Açık inkarcıların dışında 80'e gelindiğinde THKP-C'yi savunduğu iddiasında çok sayıda grup vardır: **Acilciler, HDÖ, Devrimci Savaş, Marksist Leni-**

nist Silahlı Propaganda Birliği, THKP-C Savaşçıları, Çayan Sempatizanları, Devrimci Yol, Devrimci Sol... bunların en belli başlılarıdır. Bunun yanında çeşitli otonom gruplar ve THKP-C'yi savunmayan ama THKP-C kökenli olduğu iddiasındaki **THKP-C/ML, KSD** gibi gruplar vardı. Bu gruplar arasında doğallıkla THKP-C ideolojisinin ne olup olmadığı, kimin daha doğru kavrayıp savunduğu noktasında yoğun bir ideolojik mücadele vardı. Bu mücadele bugün bitmiştir. Elbette ideolojik mücadelenin sonucu masa başında alınamaz, bu ancak okul münazaralarında olur. Sonuç, hayatın içinde ortaya çıkmıştır. Bunların kimileri THKP-C ideolojisini inkar etmiş, kimileri yanlış kavrayış ve yorumlarıyla THKP-C ideolojisini adeta savunamaz hale getirmiş, kimileri de tasfiyeciliğe soyunmuşlardır. Ancak inkarcıların da, Parti-Cephe'nin sol yorumcularının da, tasfiyecilerin de sonu aynı olmuştur. THKP-C ideolojisini yanlış kavrayıp yanlış uygulayanlar hiç bir zaman THKP-C'nin yarattığı siyasi sonuçların yakınına bile ulaşamayıp kendilerini tüketmiş, inkarcılar ise devrim iddialarını kaybederek tümüyle sağa, düzen içine savrulmuşlardır.

Her türlü inkarcılık ve sağ sapma, THKP-C'yi tümünden ve açıktan reddedemediği için, şu veya bu biçimde bir eklektizm içine düşmüştür. Oysa THKP-C orasından burasından savunulamaz. **Ya bu devrimci strateji bir bütün olarak savunulur, ya**

da savunulmaz. Eklektizm, bu devrimci çizginin özüne aykırıdır. Çünkü bu çizgi, Türkiye sorununa o güne kadar tanık olmadığı ciddiyet ve kararlılıkta bir ideolojik mücadelenin, hesaplaşmanın sonucunda ortaya çıkmış net bir ideolojik-politik-askeri hatta tekabül eder.

THKP-C ideolojisi yoğun hesaplaşmalarla, kopuşlarla, statükoların kırılması ve yeni gelenekler yaratılması üzerinde biçimlenmiş, bu hesaplaşmalar içinde kendini güçlendirmiş bir ideolojidir.

Önce TİP parlamentarizmine tavır ve MDD içinde yeralış. Ardından MDD içinde ilk ayrışma ve Perinçek grubundan kopuş. Sonra ASD'ye açık mektup ve devrim yolunun netleştirilmesi. Ardından Küpeli-Aktolga ihanetiyle, sağ sapmayla hesaplaşma. '74 sonrası inkarcılara karşı ideolojik mücadele. İnkarcılardan sonra sırada DY tasfiyeciliğine karşı mücadele vardır. 78'de inkarcılıktan ve tasfiyecilikten kesin kopuş yaşanır. Bu süreçte Parti-Cephe'nin sağ ve sol yorumlarına karşı güçlü bir ideolojik mücadele verilir. Aynı süreçte hemen tüm oportünizmin ve revizyonizmin saldırı okları da THKP-C'ye yöneliktir. Bu cephede de yoğun bir ideolojik mücadele yürütülür. THKP-C ideolojisi bu mücadeleler içinde her gün biraz daha gelişir, zenginleşir, her yeni mücadelede ülke ve halk gerçeğiyle daha fazla bütünleşip güçlenir.

Böyle olduğu içindir ki, onu inkar eden de, tasfiyeye soyunan da kendini inkar ve tasfiye nok-

tasına varmaktadır.

Pekala THKP-C ideolojisinin gücü nerededir? Daha doğrusu bu ideoloji nedir, ne değildir? Bu ideoloji yalnızca örneğin teorik olarak **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi**'nden ve pratik olarak da 70-72 dönemine sığan askeri eylemlerden ibaret değildir. Bu devasa potansiyelin de yalnızca bunların sonucu olması düşünülemez zaten.

THKP-C'nin bir "**kopuş**" olması, 50 yıllık revizyonist geleneği yıkması, sadece, parlamenter mücadelenin yerine silahlı mücadeleyi koymasıyla sınırlı değildir. Bu son derece ayırıcı bir yandır. Ancak yine de bilinir ki, silahlı mücadele tek başına bir mücadelenin niteliğini belirlemez. Bu mücadeleyi **nasıl bir örgütün, hangi hedefle, nasıl bir devrim ve devrimcilik anlayışıyla** yürüttüğü de en az silahlı mücadelenin kendisi kadar önemlidir. Parti-Cephe çizgisi işte bu yanıyla da '70 öncesinin 50 yıllık revizyonist geleneğinden ve '74 sonrasının oportünist, reformist, yasalıcı, ulusalcı mücadelelerinden ayrılır.

Parti-Cephe, stratejik çizgisini, bir değerler gelenekler sistemiyle bütünleştirmiştir;

Parti-Cephe, **mücadele tarzı, kitlelere yaklaşımı, eylem anlayışı, adaleti, halkı tanıması, halkın geleneklerini reddetmemesi, tarihi reddetmemesi, şovenizme düşme-**

mesi, dar ulusalcılığa kendini hapsedmemesi, enternasyonalist anlayışı, kendi özgücüne güveni, örgüt anlayışı, önderlik anlayışı ve örgütsel ilişkilere yaklaşımı, burjuva politikacılığından kopuşu'yla, hayatın her alanında ve her konuda devrimci bir tarzın oluşumunu sağlamıştır. Revizyonist, reformist, statükocu gelenekten kopuş, bu devrimci tarzla tamamlanmıştır. Bu devrimci tarz 28 yıldır Parti-Cephe'ye damgasını vurarak onu halk kitleleri nezdinde saygın, güvenilir yapmıştır. Şimdi daha tam olarak ifade edersek; THKP-C ilk silahlı çıkış olmasına, fiziki olarak yenilmesine rağmen, '74 sonrasında Devrimci Sol ve '90 sonrasında DHKP-C aynı şekilde bir imha politikasıyla karşı karşıya kalmasına rağmen, bu hareketin çok geniş halk kesimlerinin sempati ve desteğini kazanması, kararlı silahlı savaşı ve bu değer ve geleneklere sahip olmasının sonucudur.

Sayırsız devrimci geleneğin mayasının THKP-C tarafından atılmış, sayırsız ilk'in Parti-Cephe tarafından hayata geçirilmiş olması elbette ki rastlantı değildir.

Çünkü, birinci olarak; THKP-C'nin ayakları hep **bu ülke topraklarında** olmuştur. Bu, Parti-Cephe'nin stratejik çizgisinin ve geleneklerinin de asıl zemini. Şablonculuk, bütün dikkat ve enerjisini falan ülkenin devriminin nasıl gerçekleştiğine yoğunlaştırır; Parti-Cephe ise bütün dikkat ve enerjisiyle ülke ve halk gerçeğimizi kavramaya, bu gerçeğe uygun mücadele ve

Sayırsız devrimci geleneğin mayasının THKP-C tarafından atılmış, sayırsız ilk'in Parti-Cephe tarafından hayata geçirilmiş olması elbette ki rastlantı değildir. Çünkü, birinci olarak; THKP-C'nin ayakları hep bu ülke topraklarında olmuştur. Bu, Parti-Cephe'nin stratejik çizgisinin ve geleneklerinin de asıl zemini. ... İkinci olarak, Parti-Cephe her zaman, her koşulda savaşıma kararlılığına sahip olmuş, düşmanla uzlaşmamıştır. Geleneklerin, değerlerin, ilk'lerin kaynağı işte bunlardadır.

örgüt biçimlerini yaratmaya çalışmıştır. İkinci olarak, Parti-Cephe her zaman, her koşulda savaşıma kararlılığına sahip olmuş, düşmanla uzlaşmamıştır. Geleneklerin, değerlerin, ilk'lerin kaynağı işte bunlardadır.

Mahir'in "**Biz dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak üzere yola çıktık**" deyişi, THKP-C açısından bir anlayışın özeti. Her şey ülke ve halk gerçeği çerçevesinde düşünülmüştür. THKP-C, SBKP'nin her dediğine doğru diyen TKP ve TİP re-

Halkın geleneklerine, değerlerine devrimci bir tarzda sahip çıkması, Parti-Cephe'yi halklaştıran, halkı Parti-Cephe'ye yakınlaştıran devrimci halkalardan biridir. THKP-C, '70 koşullarında, halka tepeden bakan, devrimcinin görevini yalnızca halka çağrılar yapmaktan ibaret sayan, devrim hayallerini darbecilikle süsleyen reformizmden, kampüs maoculuğundan, darbecilikten kopuştur.

formizmi, SBKP revizyonizmini yok sayan Mihri Belli oportünizmi arasında şablonculuğa sapmadan Türkiye devriminin yolunu netleştirmiş, **Devrimci Sol** ve **DHKP-C**, şabloncuların adeta ortalığı kapladığı, saflaşmaların artık **AEP, SBKP** yanlısı olup olmamaya göre belirlendiği bir ortamda, bu devrimci çizgiyi sürdürmüşlerdir.

Parti-Cephe'nin halka yaklaşımı, halkın geleneklerine, değerlerine devrimci bir tarzda sahip çıkması, Parti-Cephe'yi halklaştıran, halkı Parti-Cephe'ye yakınlaştıran devrimci halkalardan biridir. THKP-C, '70 koşullarında, halka tepeden bakan, devrimcinin görevini yalnızca halka çağrılar yapmaktan ibaret sayan, devrim hayalleri-

ni darbecilikle süsleyen reformizmden, kampüs maoculuğundan, darbecilikten kopuştur. DEV-GENÇ'liler, halkın her kesiminin direnişinde onların yanına başındadırlar. Bu, onlar için aynı zamanda bir okuldur. Halkı tanıdıkları, kitlelere yaklaşımlarını netleştirdikleri bir okul. Ayaklarıyla, beyniyle bu ülke topraklarına dayanan Parti-Cephe'nin halkın değerlerinden, geleneklerinden uzak durması, aydın, elitist geleneği sürdürmesi düşünülemezdi elbette. Halkın gelenekleriyle, değerleriyle bütünleşme, Parti-Cepheyi halkın direniş ve isyan tarihiyle de bütünleşmeye götürdü. Parti-Cephe çizgisi, Bedreddinlerden, Kurtuluş savaşına kadar Anadolu halklarının isyanlarından, mücadelelerinden güç alan bir çizgidir. Parti-Cepheli, seçkin aydın kesime kaba gelir bazen, yöntemleri, müdahaleleri bazen "ahlak bekçiliği" diye değerlendirilir, dili kaba bulunur, şehitlik anlayışına "feodal" denir, halk örgütlülükleri "belediyecilik" olarak adlandırılır; ama bunlar bizim özgünlüğümüzdür. Gerçekte sözkonusu olan mesela ne kabalıktır, ne de "ahlak bekçiliği". Sözkonusu olan bir halk hareketi olmaktır. Devrimciliği masa başı entellektüellik olarak kavramayıp, tüm bunlara savaşı geliştirme, halkı örgütleme penceresinden bakmaktır. Halkımıza güveniyor, inanıyoruz. Bu güven ve inançla, halkın iradesini, halkın kararını ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Devrimi halk için istiyoruz. Parti-Cephelilerin herşeyi bunlara göre biçimlenecektir, bu, bizi küçük-

burjuva kültürden, seçkin kültürden, komünistliği karikatürize eden oportünist kültürden ayırdeden özgünlüğümüzdür.

Devrimci saflık, Parti-Cephe geleneklerinin en önemli halkalarından biridir;

THKP-C devrimciliğin kavranışına, politika tarzına yeni bir anlayış getirmiştir. "Yeni" anlayış, gerçekte zaten olması gereken ama o güne kadarki revizyonist gelenek içinde iğdiş edilen bir anlayıştır. Solun o güne kadarki kadrolarının en önemli özelliklerinden biri, bir ayakları "devrim"de, bir ayakları "düzen"de yaşıyor olmalarıdır. TKP'nin çarpık illegalitesi de, TİP'in parlamenterizmi de böyle bir "parti kadrosu" tipi ortaya çıkarmıştır. Bu, mücadelenin yürütülüşünde ve örgüt yapısında devrimci yöntemlerle burjuva yöntemlerin de hep içiçe olmasını getirmiştir. THKP-C'yi oluşturacak gençlik, daha 67-68'lerde mahkum etmiştir bu devrimci tipini. Masa başı devrimcilik ve önderlik tarzına son vermiştir. Kendini devrime, davaya adanmak, kitlesele ölçülerde ilk defa bu gençlikle hayat bulmuştur. Parti-Cepheliler çıkar-

sız, hesapsız savaşa katılmanın adıdır. O görkemli dayanışma, dostluk örnekleri işte bu hesapsızlık içinde mümkün olmuştur. Düşünün, bir parti, partinin en üst yönetimi, Deniz’ler için yok olmayı göze alıyor. Bugün kim, hangi siyasi hareket göze alabilir bunu? Bugün solda çok büyük bir çoğunlukla her şey kendi merkezinde, kendi çıkarları temelinde biçimlendirilmektedir. Burjuvazinin en kaba, en ilkel yöntemleri bugün hala devrimci politika adına uygulanıyor, savunuluyor. On yıllardır bu kirlenmeye, bozulmaya karşı direniyoruz. Buna hiç bir zaman ortak olmadık. Eylemde de, dostlukta da, ilişkilerimizde de, ülkede ya da dünyada gelişen herhangi bir olay karşısındaki tavrımızı belirlerken de bu devrimci saflığımızı koruduk. 30 yıldır Parti-Cephe’yi yaşatan onun bu saflığı ve temizliğidir. Parti-Cephe geleneğiyle diğer solu ayıran bu nokta halkın yaklaşımını, sempatisini ya da anti-patisini de belirliyor elbette.

Parti-Cephe’nin uzlaşmazlığı ve savaşıma kararlılığı sayısız geleneğin ana rahmidir;

Maltepe’de, Arnavutköy’de başlayıp Kızıldere’de doruğa çıkan düşman kuşatmasında teslim olmama tavrı, Parti-Cephe çizgisinde bir geleneğe dönüşmüştür. Bu 28 yıldır Devrimci Sol’da da böyledir, DHKP-C’de de. Kızıldere’ye övgüler dizenler çok olmuştur. Ama övdükleri bir

tavrı hayata geçirememişlerdir. Çünkü Kızıldere’ler, Çiftelahavuzlar, Bağcılar, kişisel cesaret ve kahramanlıklarla değil, Parti-Cephe çizgisiyle hayat bulan destanlardır. Birbirinden farklı zamanlarda, farklı yerlerde, birbirinden farklı konumlardaki Parti-Cephe savaşçılarına **“Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik”, “Devrimci Solcular asla teslim olmaz”, “Asıl siz teslim olun”** dedikten, Parti-Cephe’nin bu uzlaşmazlık geleneğidir. Hayatın her alanında emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmaz bir mücadele çizgisine, iktidar bilincine sahip olmayanlar, böylesi bir direniş hattını öremezler. İstisnalar olabilir, ama bu gerçeği değiştirmez. **Uzlaşmazlık** reformizmle devrimciliğin, **savaşıma kararlılığı** oportünist politikayla devrimci politikanın ayırım çizgisidir. 12 Mart’larda, 12 Eylül’lerde THKP-C’nin Devrimci Sol’un halkın ve devrimin direnişini temsil etmesi, hemen tüm siyasi hareketlerinse şu veya bu gerekçeyle mücadele arenasını terketmeleri işte bu ayrımın sonucudur. Cunta yıllarında hapisanelerde ölümüne direnişin Devrimci Sol çizgisinde hayat bulması ve reformizmin, oportünizmin ise çok çeşitli biçimlerde teslimiyetin savunuculuğuna soyunması bu ayrımın ifadesidir.

Parti-Cephe’nin kendine güveni, güç karşısında gerilemeyişi, ideolojik ve örgütsel bağımsızlığının ifadesidir. Uzlaşmacılık bir yanılla

Düşünün, bir parti, partinin en üst yönetimi, Deniz’ler için yok olmayı göze alıyor. Bugün kim, hangi siyasi hareket göze alabilir bunu? Bugün solda çok büyük bir çoğunlukla her şey kendi merkezinde, kendi çıkarları temelinde biçimlendirilmektedir. Burjuvazinin en kaba, en ilkel yöntemleri bugün hala devrimci politika adına uygulanıyor, savunuluyor. On yıllardır bu kirlenmeye, bozulmaya karşı direniyoruz. Buna hiç bir zaman ortak olmadık.

kendine, ideolojisine, politika-larına güvensizliktir. Küçük-burjuvazinin klasik tavrıdır. Karşısına bir güç çıktığında, ya da mücadele ettiği güçler geçici de olsa güç kazandığında hemen geriler, dönemi en ucuza atlatmaya bakarlar. Solun 12 Mart veya 12 Eylül gibi cunta dönemlerinde kendinde savaşılabilecek gücü bulamaması, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler karşısında anında karşı-devrimin rüzgarına kapılması, ideolojik ve örgütsel olarak kendi özgücü temelinde ayakta kalacağına güvenemeyip yaslanacak yerler, kibleler araması soldaki kendine güvensizliğin ne ölçüde yaygın ve derin

"... Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalizmle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa... zarar vermek devrimci eylemler olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. T.H.K.C. bu gibi eylemleri şiddetle kınar. Amerikalı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler. T.H.K.C. savaşçılarının bütün eylemlerini kendi bültenleriyle halka açıklar." (THKC 1 No'lu Bülteni)

Bugünkü Türkiye solunun durumuna bakın ve bu satırların önemini yerli yerine oturtun.

olduğunun göstergeleridir. Parti-Cephe çizgisi ortaya çıkışından bugüne kadar ise bu konuda soldan tümüyle farklı bir tablo çizmiş, örgütsel ve ideolojik bağımsızlığın, uzlaşmazlığın temsilcisi olmuştur.

THKP-C'nin adaleti halkın desteğinin ve güveninin, 30 yıllık yenilmezliğin, kesintisizliğin en önemli yanlarından bi-

ridir. İşte bir THKC bildirisinde geçen şu satırlar bu adalet anlayışının ana hatlarını ortaya koyuyor:

"T.H.K.C. kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına da zarar veren hiç bir maceraperest ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalizmle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimse- re, esnafa, para babası bir avuç hain dışındaki orta derecedeki zenginlere, yani orta burjuvaziye saldırmak, zarar vermek devrimci eylemler olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. T.H.K.C. bu gibi eylemleri şiddetle kınar. Amerikalı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler. T.H.K.C. savaşçılarının bütün eylemlerini kendi bültenleriyle halka açıklar. T.H.K.C. halk düşmanlarını, işkencecileri, zalimleri, soyguncuları yargılar, cezalandırır. Onlardan döktükleri kanın ve yaptıkları zulmün hesabını sorar." (THKP-C Dava Dosyası, s.445)

Bugünkü Türkiye solunun durumuna bakın ve bu satırların önemini yerli yerine oturtun. Hangi eylemi kimin yaptığının belirsizleştiği, halka yönelik eylemlerin meşru görülebildiği, çeşitli hareketlerin eylemlerini "duruma göre" **üstlenip üstlenmediği** pratikten bakıldığında bu satırların önemi, değeri kuşkusuz çok daha iyi anlaşıl-

lıyor. Oligarşinin demagoji ve spekülasyonlarının, kontrgerilanın psikolojik savaşının bugünkü boyutlarda olmadığı o koşullarda devrimci eylemi her türlü karşı-devrimci eylemden ayırdetme konusunda gösterilen bu **özen**, halka zarar vermeme ve üstlenme konusunda ortaya konulan bu **ilkesel** tavır, devrim gösterilen özendir. Parti-Cephe çizgisi 28 yıldır burada yazılanlara sadık kalmıştır. Devrimci Sol ve DHKP-C, THKP-C mirasını işte bu ve buna benzer tüm noktalarda taşımış, geliştirmiştir.

En "keskin", en "komünist", en "kitaba uygun" teoriyi biz savunuyoruz işte, buna rağmen niye kitleler bizim peşimizden gelmiyor diye kendi kendine sorma ihtiyacı duyan herkes, Parti-Cephe çizgisindeki teoriyle pratiğin, stratejiyle ilkelerin, geleneklerin bu bütünlüğüne bakmalıdır. Teoride ne denildiği önemlidir, ama tek başına belirleyici olmaz; ne yapıyorsunuz, nasıl yapıyorsunuz, yaptığınız nasıl bir devrimciliktir, devrimciliğinizin sosyalizmin ahlakına, halkın değerlerine uygunluğu ne kadardır? Kitlelerin yaklaşımı ve güveni bütün bunlarla belirlenir. Daha açıkçası kitleler sözlere değil, yapılanlara bakar. Kendisinden bir şey isteyenini onu ne kadar yapıp yapmadığına bakar. Bir yanda direnişler yaşanırken, destanlar yazılıp şehitler verilirken kimse keskin sloganların prim yapacağını beklememelidir. DHKP-C'nin tüm saldırılara rağmen nasıl olup da geliştiğini kavramaya çalışanlar işte bütün bunlara bakmalıdır.

DHKP-C HALKLARIN BİRLİĞİDİR

Anadolu pek çok ulus ve milliyetten halkların birlikte yaşadığı bir coğrafyadır. Bu nedenle ki, farklı ulusal kökenlere sahip halkların birliği, Anadolu ihtilalinin temel meselelerinden biridir. Bu o kadar önemlidir ki, Anadolu halklarının birliğini sağlayamayan bir devrimci savaşın zafer şansı yok denecek kadar azdır.

THKP-C sınıflar mücadelesi arenasına Türk ve Kürt ve diğer milliyetlerden halkların ortak örgütlenmesi olarak çıktı. Kendini, **işçilerin, köylülerin Marksist-Leninist partisi, Türkiye halklarının anti-emperyalist, anti-oligarşik kurultuş cephesi** olarak tanımladı. Bu, Parti-Cephe örgütlenmesinin temel özelliklerinden biri olarak süregeldi.

Kürt ulusal sorununun Türkiye devriminin bir parçası olarak ele alınması yine 70'in devrimci çıkışıyla birlikte olmuştur. Solun o güne kadarki gelişiminde Kürt sorunundan ne sözedilmiş, ne de çözümüne ilişkin bir bakış açısı sunulmuştur. Legal TİP açısından zaten düzenin tabu saydığı "*sakıncalı*", "*netameli*" bir konudur. TİP ancak 1970 Ekim'indeki kongresinde "Kürt sorunu"na ilişkin bir karar alabilmiştir, bu karar da Kürt halkına yönelik baskılara karşı çıkan ama genel "sınıf" söylemi

içinde çözümünü muğlaklaştıran bir karardır. İllegal TKP'nin programında ise Kürt sorunu diye bir sorun yoktur. Kürt'ler bir "**azınlık**" olarak kabul edilip diğer azınlıklar sorunu içinde mütalaa edilmişlerdir. Dönemin **Türk Solu, Ant, Aydınlık, Emek** gibi yayın organlarında da soruna ilişkin yazılar oldukça sınırlıdır ve daha çok "genel" bir nitelik gösterirler. Solun o güne kadar Kürt sorununu bir biçimde yok saymasının asıl olarak iki yanı vardır; **Birincisi**, o güne kadarki sol Kemalizmin, şovenizmin etkisi altındadır. İcazeti, mevcut düzeni esas alan örgütler, kuşkusuz ki, düzenin en hassas olduğu bir konuda düzenle hesaplaşmayı göze alamazlardı. **Öte yandan** iktidar hedefi olmayan bir sol için devrimin en önemli dinamiklerinden biri du-

rumundaki Kürt halkının kazanılması gibi bir sorun da kendini dayatmamıştır.

'71 silahlı mücadelesi Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli mücadelenin başlangıcıdır. İktidarı hedefleyen bir Parti'nin ise ulusal kimliği yok sayılan, kendi kaderini tayin hakkı gibi bir talebi bulunun bir halkı yok sayması mümkün değildir. İktidarı hedefleyen bir parti, mevcut düzenle çelişkisi olan tüm kesimleri devrim saflarında toplayabildiği ölçüde devrimi geliştirir. İşte bu çerçevede 71'in devrimci temeldeki kopuşu, Kürt sorununda da devrimci bir kopuşu içeriyordu. Gerek THKP-C, gerekse de THKO ve TKP-ML, sorun üzerine eğilmiş ve belli çözümler sunmuşlardır.

Mahir, 1- Meselenin her şart altında, her zaman misak-ı milli sınırları içinde ele alınmasının yanlışlığını, 2- Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolunun ayrılma hakkının kullanılması olduğunu savunmanın yanlışlığını çok net ortaya koyuyor.

THKP-C BURJUVA, KÜÇÜK-BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİNE KARŞI ÇİZİLMİŞ NET SINIRLARDIR

Her devrimin çözmek zorunda olduğu temel sorunlar, devrimin niteliğine, dönemlere ve ülkelere göre değişkenlik arzeder. Faşizm ve demokrasi sorunu, bağımsızlık sorunu, toprak sorunu ve çok uluslu ülkeler açısından ulusal sorunun çözümü bunların en belli başlılarıdır. Parti-Cephe'nin "**Stratejik hedef**"

olarak ortaya koyduğu “**Anti-emperyalist, anti-oligarşik Demokratik Halk Devrimi**”nin muhtevası bu sorunları çözmeyi kapsar. Somut olarak Kürt ulusal sorunu ve diğer milliyetlerden halkların ulusal hakları sorunu da bu kapsamda çözülebilecek sorunlardır. Ulusal sorunun en önemli boyutunu oluşturan Kürt sorunu açısından çözüm kuşkusuz Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesi temelinde olacaktır. **Demokratik halk devriminin bu noktadaki belirleyici rolü, Kürt halkının bu hakkı kullanabileceği siyasal koşulları yaratmaktır.** Çünkü bu hak mevcut düzen içinde kullanılamaz. Mahir’ler Türkiye devriminin yolunu netleştirmelerine paralel olarak Kürt sorununa ilişkin de devrimci bir bakış açısı oluşturmaya çalışmışlar, bu konuda da tüm diğer konularda olduğu gibi **şovenizmle, dar ulusalcı bakışla** ideolojik bir mücadele yürütmüş ve sorunu devrimin bir parçası olarak görmüşlerdir. Devrimin yolunun netleştiği noktada Kürt ulusal sorununun çözümünün de anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejik perspektifiyle mümkün olacağı net olarak ortaya konulmuştur.

THKP-C’nin konuya ilişkin uzun bir yazılı metni yoktur. Bu konuda yapılan çalışma ve hazırlıklar, yayınlanma noktasına gelmeden gelişen operasyonlarla kesintiye uğramıştır. Ancak Kürt ulusal sorununun nasıl ele alınacağı ve nasıl çözüleceği konusunda nettir THKP-C. Bu, THKP-C’nin temel görüşlerinin etraflıca açıklandığı Aydınlık

Sosyalist Dergiye Açık Mektup başlıklı yazıda ortaya konulmuştur. Mahir şöyle demektedir burada:

“Mihri Belli’ye göre, Türkiye’deki milli meselenin her zaman ve her şart altında tek bir çözüm yolu vardır; Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek formül vardır; o da, meseleyi şartlar ne olursa olsun, misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir.

Oysa bu görüş, temelden yanlış ve anti-sosyalist bir görüştür. Bilindiği gibi, devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında diyoruz ki: ‘Her şart altında, her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa, devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının öngördüğü ayrılma, özerklik, federasyon vs. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar...

Mihri Belli’nin proleter enternasyonalizmini zedeleyen bu milliyetçi görüşlerinin temelinde yukarıda da belirttiğimiz gibi, devrim anlayışı ve çalışma tarzındaki reformist görüşlerinden dolayı ‘milliyet-

çi devrimcilere’ yani küçük burjuva devrimcilerine bel bağlama ve taviz verme eğilimleri yatmaktadır.” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, s.208-209)

Burada bir kaç tespitin altını tekrar çizmek gerek. Mahir, 1- Meselenin her şart altında, her zaman **misak-ı milli sınırları içinde ele alınmasının** yanlışlığını, 2- Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolunun **ayrılma hakkının kullanılması olduğunu savunmanın** yanlışlığını çok net ortaya koyuyor. Tabii sonraki yıllarda Kürt küçük-burjuva milliyetçileri, Parti-Cephe’nin iki halkın ortak kurtuluş perspektifiyle ortak mücadele etmeleri ve ortak örgütlenmeleri gerektiğini ortaya koyan tespitlerine kemalizmden şovenistliğe kadar pek çok kulp takmış, eleştirmişlerdir. Kürt milliyetçilerinin bunları eleştirmeleri doğaldı. Çünkü bu iki tespit, THKP-C açısından burjuva milliyetçiliğine, şovenizme ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı çizilmiş net sınırlardır. Bu sınırların çizilmiş olması son derece önemlidir ve Parti-Cephe’nin bu sorunda hep devrimci bir çizgide kalmasının da güvencesidir. Çünkü, Kürt sorununa ilişkin hangi yanlış politikanın, güncel taktiğin altını kazırsanız kazıyın, karşınıza bu ikisinden biri çıkacaktır.

Ayrılmayı mutlaklaştırıp ayrı örgütlenme, ayrı mücadele diyenler, 74’ten sonra kendi deneylerini yaşadılar. Ancak 20 yıl sonra geldikleri yer THKP-C’nin söylediğinden başka bir şey değildir. Solun geneli açısın-

dan da Kürt sorunu çerçevesinde ortaya çıkan tabloya bakıldığında tutarlı bir bütünlük görülmez ki, Parti-Cephe çizgisinin Kürt sorunundaki tutarlılığı, solun bütününe bu konudaki tavır ve tespitlerine bakıldığında daha iyi anlaşılacaktır.

NE DİYECEĞİNİ, NE YAPACAĞINI BİLEMEYEN SOL

Solun pek çok kesimi açısından Kürt sorunu hemen her dönem değişken, kendi içinde de bir istikrarı olmayan tespitlerle ele alınan bir konu olmuştur. '74 sonrası, 80 başları ve '80 sonlarını bu istikrarsızlığı belirleyen belli başlı dönemler olarak ayırabiliriz. '74 sonrasında, '71 silahlı mücadelesinin yarattığı kopuşlar ve potansiyel üzerinde yükselen devrimci mücadele içinde ayırdedici bir boyut Kürt ulusalcılarının kendilerini Türkiye solundan ayırmaları olmuştur. Bu dönemde Türkiye solunda hakim yaklaşım ortak örgütlenme, ortak mücadele gibi görünmektedir. Bunların dışında Türkiye solunda da KSD gibi "sömürgecilik" tespiti yapanlar vardır. Bu ise örgütlenmeye daha çok "seksiyon örgütlenme" modelinin savunulması biçiminde yansımıştır. Tüm bu farklı biçimlere rağmen, hemen her grup Kürdistan'ı kendisi için bir örgütlenme alanı görüyor, Kürt sorununun çözümü konusunda belli bir iddia taşıyordu. 78-79'lara doğru Kürdistan'da PKK'nın belli bir gelişim sağlaması siyasi hareketleri bu konuda bir tavır belirlemeye yöneltti; ve ideolojide örtülü veya

açık olarak varolan şovenizm bu noktada kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. TDKP gibi gruplar PKK'yı karşı-devrimci, ajan provokatör örgüt olarak değerlendiren, hemen tüm sol oligarşinin "Apocular terörü" demagojisine şu veya bu biçimde angaje oldular. **Devrimci Sol**, Kürt ve Türk halkının ortak örgütlenme ve mücadelesini savunur, Kürdistan'da gücü oranında belli bir mücadeleyi yürütürken, PKK'yı da ulusal bir hareket olarak değerlendirip ilerici, demokrat yaniyla desteklenmesi, oligarşinin demagojilerine karşı çıkılması gerektiğini söyleyip bu doğrultuda tavır geliştirdi.

1984'te ulusal temelde bir gerilla savaşının başlamasıyla solun kafası iyiden iyiye karışmıştır. Hemen her kesimin bu dönemdeki beklentisi, gerillanın uzun süreli olamayacağı, yenileceğidir. Bu süreçte Aydınlık'tan TDKP'ye kadar pek çok kesim Kürt ulusal gerilla mücadelesine karşı çıkmış, PKK hakkındaki "karşı-devrimci", "ajan provokatör örgüt" türünden değeri-

dirmelerini sürdürmüşlerdir. TKP-ML gibi örgütler ise bir türlü bu gelişmeye ne diyeceklerini bilememiş, PKK'yı kah "halk içinde" yurtsever bir örgüt olarak görmüş, kah "karşı-devrimci" tespiti yapmışlardır. Ancak gerilla savaşının giderek güç kazanması, yenilmeyeceğinin anlaşılması solda yeni bir yaklaşımı öne çıkarmıştır. Bu yaklaşımın özü, Kürdistan ve Kürt halkına dair her şeyi PKK'ya terketmek biçimindedir. Sol, gerilla savaşını gerekçe yapıp adeta Kürdistan'dan ve Kürt sorunundan kaçmıştır.

Bu dönemde „sömürgecilik teorisi“ ve ayrı örgütlenme anlayışı Türkiye Solu'nda en revaçta teorik tespitler haline geldi. Kürt milliyetçi örgütleri için sorun bir yerde "anlaşılır" olsa da, Kürdistan'ı Kürt milliyetçi örgütlerine bırakıp, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını ne kadar savunduğunu göstermeye çalışan "Türkiye Solu"nu anlamak güçtür. Ancak elbette bunun da açıklaması vardır. Sömürgecilik tespiti yapılmasının zamanlaması ve biçimi, bu tespitteki çarpıklığın zaten en temel göstergesidir. PKK, Kürdistan'da bir güç olana kadar Kürdistan'ı sömürge görmeyen bu yapılar, PKK bir güç olup da kendileri tümüyle silince vakit geçirmeden "sömürgecilik" ve "ayrı örgütlenme" tespiti yaptılar. Burada kendi ideolojilerine tam bir güvensizlik söz konusudur. Böyle bir yaklaşımın Marksizm-Leninizmle ilgisi yoktur. Eğer orada güçlü bir ulusal hareket çıkarsa "sömürgecilik" diyeceksin, değilse Kürdistan devriminin de

PARTİ, hangi milliyetten ve inançtan geldiğine bakılmaksızın tüm emekçi halkların en ileri unsurları olan Marksist-Leninistlerinin, CEPHE emperyalizme ve faşizme karşı olan, bunlara karşı mücadele etmek isteyen tüm anti-emperyalist, anti-oligarşik halk güçlerinin birliğini ifade eder.

öncüsü benim diye soyut iddia-nı sürdüreceksin. Bir siyasi ha-reketin değerlendirmelerindeki ölçü, şu ya da bu hareketin ör-gütlülüğü ve gücüyle değil, so-mut durumun tahlili ve sınıf ba-kış açısı olmak durumundadır. PKK'ya düne kadar "milliyetçi" ve hatta "karşı-devrimci" diyen-lerin Kürdistan'ın ve Kürt hal-kının tek temsilcisi olarak PKK'yı görmeye başlayıp, Kür-distan'ın ve Kürt halkının kurtu-luşunun da sadece PKK'nın so-runu olduğunu söylemeye başla-maları, hatta bazılarının hızını alamayıp bunu yaparken de PKK'ya "*Marksist-Leninist*", "*Sosyalist*" vb. sıfatlar yakıştır-maları, esasında bir nevi siyasi tükeniş göstergesidir. Bu tür tespitler yapanların seyri de bu yönde olmuştur zaten.

Elbette esasında tüm bu yan-lışların, açmazların en temelinde sömürgecilik teorisi ve buna bağlı olarak şekillenen teorik tespitler vardır. Kürt ulusalcı ör-gütlenmelerin yanlışlığının kaynağını esas olarak Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında devrimi birbirinden ayırmasında aramak gerekir. Bu yanlışlığın temelinde, bugün devrimimizin anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi olacağını; Kürdistan'da ulusal baskının da, diğer çeliş-kilerin de sosyal temelinde **em-peryalizm ve oligarşi** olduğunu görememek vardır. Bu temel tesbit ülkemizdeki diğer milli-yetlerden halklar açısından da geçerlidir. Hiç bir ulus veya mil-liyet tek başına oligarşik düzen-den haklarını alamaz. Emperya-lizme ve oligarşiye karşı müca-dele etmeyen hiç bir halk, kül-

türel anlamda bile kimliğini sa-vunamaz. Kim ki düzenle iyi ilişkiler içinde bazı hak kırıntıları elde edeceğini sanırsa, aldanır.

Kürt milliyetçi hareketleri en reformistinden en radikaline ka-dar sınıfsal bakış açısından uzak durmuş, "ayrı örgüt", "ayrı dev-rim", "ayrı devlet" anlayışının odağına sömürgecilik teorisini oturtmuşlardır. Sömürgecilikle emperyalizm arasındaki bağ ko-parılarak her şeyin merkezine "sömürgeci Türk devleti" kon-muştur. Dolayısıyla biçimle uğ-raşırken öz kaybedilmiş, asıl düşman gözardı edilmiştir. On-larca örnekten biliniyor ki, em-peryalizm olgusunu görmeyen bu anlayışla halkların çıkarları da sonuna kadar savunulamaz. Bu karakterdeki ulusal hareketler emperyalizme karşı ciddi bir ta-vır alış sergileyemezler.

Çünkü emperyalizm çağında sömürgeciliği biçimlendiren bizzat emperyalizmdir. Bunun dışında bir sömürgecilik yoktur. Bu konuda Devrimci Sol savun-masında şöyle denilmektedir:

"Emperyalizm sermayenin yoğunlaşması ve merkezileş-mesiyle iktisadi hayata tam egemen olan tekellerin dünya egemenliği çağıdır. Emperya-lizmle birlikte dünyada gerek toprak, gerekse de iktisadi ba-kımdan tekeller arasında pay-laşım tamamlanmış ve tek tek bağımsız ulusal ekonomilerden artık söz edilemez olmuştur... Dünyanın siyasi ve ekonomik açıdan tek hakiminin tekeller olduğu çağda bu dev iktisadi gücün -tekelci kapitalizm-sömürgeci politikası dışında bir sömürgecilik aramaya kalk-

mak, hem de dünyanın emper-yalist güçlerce tekrar tekrar paylaşılmasından sonra buna inanmak, ütopya peşinde koşmaktan öte bir anlam taşımaz." (Haklıyız Kazana-cağız, s. 879-880)

Kürt ulusalcıları, bir yandan Türkiye'nin "yeni-sömürge" haline geldiğini söylerken öte yandan milliyetçi bakış açısıyla Kürdistan'ı yeni-sömürgecilik ilişkilerinin dışında tutmuş ve Türkiye'nin sömürgesi olduğunu iddia etmişlerdir. Aslında ta-bii ki PKK'da THKP-C'den bü-yük ölçüde bir etkilenme vardır. Yeni-sömürgecilik, uzun süreli halk savaşı gibi tespitler Anado-lu toprağında **THKP-C** tarafın-dan somutlanmıştır. Ne var ki, PKK bunları ulusallık içine sığ-dırmaya çalışmış, Mahir'lerin çıkış noktası olarak ele aldığı, ama aynı zamanda da aştığı Mil-li Demokratik Devrim anlayışın-da, Çin, Vietnam halk savaşı mo-dellerinde takılıp kalmıştır.

Bu yapılırken, ülkemizdeki egemen sınıfların yapısı da doğ-ru tahlil edilememiştir. Yeni-sömürgeciliğin sonucu olarak işbirlikçi tekelci burjuvazi, güç-süzlüğünden dolayı prekapitalist unsurlarla ittifaka girmek zorun-da kalmış, Kürt egemen sınıfları da başından itibaren Türk ege-men sınıflarıyla aynı yapı için-de bütünleşmişlerdir. İşte **oli-garşi dediğimiz bu yapı em-peryalizmle birlikte** ulusal baskının sosyal temelini oluşturmaktadır. Ülkemizdeki diğer milliyetler açısından da durum farklı değildir; bu milliyetlere mensup burjuvazi de büyük ölçü-de oligarşiyle bütünleşmiştir.

PKK ve diğer milliyetçi Kürt örgütleri ülkemiz koşullarını yanlış tahlil ettiklerinden sömürgecilik teorisini dayanak yapmış ve **milliyete göre** örgütlenmeye gitmişlerdir. Her iki ulusun emekçilerinin aynı düşman tarafından sömürüldüğü ve ezildiği ülkemizde ayrı örgütlenmeyi savunmak ise halkların emperyalizm ve oligarşi karşısında **güçsüz düşürülmesinden** başka sonuç doğurmamıştır. Bu da çok açık göstermektedir ki, devrimci bir hareket her koşul altında bulunduğu coğrafyada tüm halkların birlikteliğini ve ortak mücadelesini savunmalıdır.

Aynı devletin hakimiyeti altındaki halkların milliyet temelinde örgütlenmesi halkların gücünü böldüğü gibi, hakim sınıfların **şovenizmi daha etkin kullanmasına** da yol açmaktadır.

Kimileri yıllardır ayrı örgütlenmeyi savunurken devrimci hareket halkların ortak mücadelesiyle iktidarı alacağını savunuyordu. Ayrı devrimi savunanlar, bugün Parti-Cephe tesbitlerine yakın şeyler söylemek zorunda kalmışlardır.

PARTİ-CEPHE’NİN TESBİTLERİ HALA GEÇERLİDİR

Parti-Cephe çizgisi, Kürt sorununun çözümü açısından da, örgütlenme ve mücadele açısından da 28 yıldır devrimci çizgisi ısrar etmektedir.

Kürt ulusal hareketinin mücadelesiyle ortaya çıkan sonuçlar da bu çizginin doğruluğunun kanıtları olmuştur.

Çıktığı ilk yıllarda “Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdis-

tan” hedefleyen PKK, “federasyon”, ”özerklik” gibi çözümleri “reformist” ve “gerici” olarak değerlendiriyordu. Zamanında gericiden denilen “çözüm”ler, şimdi bizzat kendileri tarafından savunulmaktadır. Peki ne olmuştur? O günden bu yana Türkiye’nin, Kuzey Kürdistan’ın sosyo-ekonomik yapısı mı değişmiştir? Yönetim şekli mi değişmiştir? Bu tür çelişkiler, küçük burjuva hareketlerin kaçınılmaz sonudur.

Parti-Cephe bugün Anadolu toprakları üzerinde yaşayan tüm ulus ve milliyetlerin kendi kaderlerini tayin hakkı ve ulusal haklarını kazanma sorununu, halkların ortak mücadelesi sonucu gerçekleştirilecek devrime bağlı bir sorun olarak görür. Ulusal temelde gelişen veya gelişebilecek hareketleri demokrat, ilerici yanlarıyla destekleriz; ancak bu çözümün şeklini ve dar ulusal bakış açısına yönelik eleştirilerimizi değiştirmez. Çünkü “*Kurtuluşu ülkelerdeki devrimci gelişmelerden koparmak eninde sonunda pragmatizme düşmeyi, taktik ilişkiler adına bölge devletlerinden destek arar duruma düşmeyi*

kaçınılmaz kılar” .

Kürt ulusal hareketinde bu “kaçınılmaz” olan gerçekleşmiştir. Elbette ki “kaçınılmaz” olandan da kaçınma yolları vardı. Bu, ulusalcı çizginin terkedilmesi idi. Ortak örgütlenme, ortak kurtuluşun hedeflenmesinden başka hiç bir şey bu “kaçınılmaz” sorunları engelleyemez.

Kısacası, iradelerinden bağımsız olarak aynı faşist devlet çatısı altında, aynı sosyo-ekonomik yapı içinde bulunan halklar ne yapacak, nasıl örgütlenecek, nasıl kurtulacak? sorusuna THKP-C’den bu yana verdiğimiz cevap şudur:

“... iki ulus emekçilerinin de özde aynı toplumsal formasyona sahip olmaları, tek merkezli örgütlenmenin nesnel temelidir. Bunlara karşın ayrı örgütlenmede ısrar edenlerin ML’nin hazinesinden kendilerine bir yer aramaları boşunadır. Halkların önündeki devrimci adım tek ise, halklar özde aynı toplumsal formasyona sahipse ve aynı sosyal temelde kaynaşmışlarsa, ayrı örgütlenme neye dayanılarak ileri sürülüyor? Geriye küçük-burjuva milliyetçiliğinde ısrar etmekten başka hiçbir dayanak kalmıyor.” (Çözüm Seçme Yazılar, s.330)

DHKP-C çıkarları ortak olan ve aynı egemen sınıflar tarafından sömürülen Türkiye’de belli bir milliyeti temel alarak örgütlenmeyi reddeder. Her milliyetten halkın ulusal haklarının, özgürlüğünün savunucusudur.

CEPHE, TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKLARININ CEPHESİDİR

Halk kurtuluş savaşı uzun soluklu ve karmaşık bir mücadeledir. Bu mücadelede geçici tıka-

nıklıklar, gerilemeler yaşansa da ideolojik sağlamlık ve savaşta ısrar hedefe götürecektir. Bu ise, halka ve kendine güvenden, iktidar bilincinin sağlam olmasından ve bu bilinçle halkların birliğinin sağlanmasından geçer. Günümüz koşullarında kendi özgücünü esas almayan, başka güçlere bel bağlayan bir hareketin zamanla örgütsel bağımsızlığını kaybetmesi ve sonuçta iktidar hedefinden tümüyle vazgeçmesi şaşırtıcı değildir.

Devrimci Hareket, sömürgecilik tespiti yapmadığı için, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına kayıtsız koşulsuz sahip olduğu, ancak bizim ayrılmadan yana olmayacağımızın belirtilmesinden dolayı, Kürt milliyetçi gruplarca yıllarca "Kemalist" olmakla, "Kemalizm"in etkisinde kalmakla suçlanmıştır. Aradan yıllar geçmiş ve artık günümüze gelinmiştir. Bugün artık başta PKK olmak üzere, "sömürge" Kürdistan'ın bağımsızlığından söz eden kimse kalmamıştır. Dünün hararetli sömürgecilik tespiti yapanları, bugün nerededirler? Oysa ulusal sorun konusunda Parti-Cephe'liler dün ne söyledilerse, bugün de onu söylemektedirler. Dün **ortak örgütlenme, tek devrim ve ortak kurtuluş** öneren, bu doğrultuda mücadele eden Marksist-Leninistleri hayat bir kez daha doğrulamıştır. Bunun dışındaki bir çizginin Kürt halkı için de, Türkiye halkları için de nihai kurtuluşu gerçekleştiremeyeceği artık daha açıktır..

Parti-Cephe, halkların birliğinde de, silahlı savaşta da ısrardır.

DHKP-C'nin devrim iddiasının, Kürt sorununa devrimci çözümü sunma iddiasının kaynağı da işte bu ısrardır. Silahlı savaşta sonuna kadar gitmeyenler, hiç bir zafer şansına sahip değildir.

Ülkemizde **Türk ve Kürt** halkları başta olmak üzere **Laz, Arap, Çerkes, Gürcü, Abhaza, Boşnak, Çingene...** gibi çok çeşitli ulus ve milliyetlerden, başta **alevi** ve **sunni** olmak üzere çeşitli inançlara, kültürlere, gelenek ve göreneklere sahip halklar birarada yaşamaktadır.

DHKP-C kendisini, demokratik halk iktidarında çıkarı olan işte tüm bu çok çeşitli milliyetlerden, inançlardan emekçi halkların temsilcisi olarak görür. **PARTİ**, hangi milliyetten ve inançtan geldiğine bakılmaksızın tüm emekçi halkların en ileri unsurları olan Marksist-Leninistlerinin, **CEPHE** emperyalizme ve faşizme karşı olan, bunlara karşı mücadele etmek isteyen tüm anti-emperyalist, anti-oligarşik halk güçlerinin birliğini ifade eder. DHKP-C tüm milliyetlerden ve inançlardan halklarımızı **Cephe bayrağı altında** bir araya getirmeyi, mücadeleye seferber etmeyi ve halkların ortak kurtuluşunu sağlayacak olan devrimci halk iktidarını kurmayı en öncelikli hedefi olarak görür.

DHKP-C çıkarları ortak olan ve aynı egemen sınıflar tarafından sömürülen Türkiye'de belli bir milliyeti temel alarak örgütlenmeyi reddeder. Her milliyetten halkın ulusal haklarının, özgürlüğünün savunucusudur.

YOLDAŞLAR

Baştarafı 2. Sayfada

Birincisi; Anmamızın ve kutlamamızın içeriğini dolduracak olan, parlak sözler değil, sözde ve özde, şehitlerimize ve partimize layık olmaktır. Layık olmanın önündeki engelleri yıkıp atmak, şu veya bu biçimde devrimci gelişmemize engel olan ayak bağlarından kurtulmaktır.

Anma ve kutlamamızın muhtevasının ikinci temel yanı, kampanyayı ele alış biçimimizle partimizi geliştirmek, büyütme. Partimizin gelişmesi, şehitlerimizi yaşatmaktır.

Onlara verdiğimiz sözleri hatırlamalıyız.

Onların yoldaşlarına vasiyetleri sayılabilecek sözlerini hatırlamalıyız.

Dünyanın hemen tüm devrimci hareketlerini kışkındıracak zenginlikte bir tarihe sahibiz. Şehitlerimizin yarattığı destanlar, bu tarihin en parlak sayfalarında yazılıdır.

İkincisi; Mücadeleyi sürekliliğinin yanı sıra kampanyalar biçiminde yürütmek Partimizin özgünlüklerinden biridir. Bu tarz bir ele alış, teorik, ideolojik, pratik bir yoğunlaşmayı, mücadeleye ve örgütlenmeye sıçramalar ve atılımlar yapmayı mümkün kılan bir tarzdır.

Anma ve Kutlama Günleri, işte bu iki noktada her Parti-Cepheli için **sınav günleridir.**

Her gün, her eylem, her an sınavdır bizim için. Buna kuşku yok. Ama şehitlerimizi anma günlerinin yine de özel bir anlamı vardır. Bu anlama uygun

olan ise, enerjimizi, çabamızı her zamankinin çok çok üstüne çıkarabilmektir.

Anma ve kutlamayı devrimci bir muhtevada ele almamızın, çabamızı yoğunlaştırmamızın temel biçimleri; Hayatın her alanında, mücadelenin tüm biçimlerine başvurarak mücadeleyi yükseltmek; ve aynı süreç içinde gerek kişisel, gerekse de bulunduğumuz birim ve alanlar açısından şehitlerimizin huzurunda, Partinin eleştirileri ışığında muhasebe yapmaktır.

Kendimizle hesaplaşmaktan asla korkmamalıyız.

Hesaplaşmadan arınmayız.

Hesaplaşmadan şehitlerimize ve partimize layık olmayız.

Hesaplaşmadan kendimize güvenemeyiz.

Oysa kendimize güvenmek, bu süreçte en çok ihtiyaç duyduğumuz şeydir.

Tüm kadro ve yöneticilerimiz, savaşçılarımız, taraftarlarımız, bulundukları yerde neler yapılacaksa, kendileri yapacaktır.

Kimse bulunduğu alanda, birimde işlerin düzelmesini, örgütlenmenin gelişmesini, dışarıdan gelecek birilerine, dışarıdan yapılacak müdahalelere bağlamamalıdır.

DHKP Türkiye devriminin önderidir.

Olanaksızlıklarımız, güçsüzlüklerimiz, yetersizliklerimiz bu gerçeği değiştirmez.

İddialı olmalıyız. Hayatın içinde DHKP-C'li olmanın iddiası, ağırlığı, olgunluğu ve ciddiyetiyle davranmalıyız. Sözü-

müz, eylemimiz, konuşmamız, yazımız, afişimiz, kendi aramızdaki ve kitlelerle ilişkilerimiz, herşeyimiz bu iddiayı ve ağırlığı yansıtmalıdır.

Anma ve kutlamamız, kampanyamız da bu iddiayı büyütmelidir.

Halkımızı, tüm devrimcileri, tüm şehitleri kucaklamaya çalışacağız. Bu bizim, Parti-Cephenin misyonu gereğidir.

Halkımızı birleştirmekte, elit aydın kesimin ölçüleri, veya halkı küçümseyen, halktan uzak oportünizmin ölçüleri değil, devrimimizin niteliği geçerli olacaktır. Düzen partilerinin, şu veya bu geri inancın etkisinde kalmış, düzenin kültüründen şu veya bu biçimde etkilenmiş olsalar da bizim halkımızdır, onları dönüştürmek bizim görevimizdir. Devrim süreci bir bakıma da budur zaten. Onları birleştirmeden, örgütlemekten bu süreci geliştiremeyiz.

Şehitlerimiz bu kesimleri sarsmada, değiştirmede çok önemli rol oynayabilecek değerlerimizdir. Şehitlerimizi en geniş kesimlere anlatabilmenin bu noktada da özel bir önemi vardır.

Türkiye halklarının kurtuluşu için şehit düşen tüm devrimcileri, demokratları, ilerici ve yurtseverleri şehidimiz sayıyoruz. Bu yalnızca ajitatif anlamda, ya da "protokolvari" bir sahiplenme değildir. İzledikleri siyasi çizgi Türkiye halklarını kurtuluşa götürebilecek bir çizgi değildir belki, ancak tek tek devrimciler, yurtseverler olarak bunu amaçladıkları kesindir. Verdikleri can, dökülen kanları Ana-

dolu ihtilaline güç olmuştur.

DHKP-C birleştirendir.

Halkın gücünü ortaya çıkaran-dır.

Herkes, Parti-Cephe'nin geleneklerine sahip olmaya veya taklit etmeye çalışmaktadır.

Herkes dönmüş, dolaşmış Parti-Cephe'nin tesbitlerine gelmiştir. Gelmeyenler, artık mücadelede ipe un serme durumunda olanlardır. Devrim kaçkındır.

Elbette teorik anlamıyla "çizgi" herşey demek değildir. Çizgi, onu hayata geçirecek kadrolar olmadığında, böyle kadrolar yaratılmadığında soyut teoriden başka bir şey değildir. Parti-Cephe Türkiye halklarının kurtuluşu için can vermeye kararlı kadrolara sahip olarak yaşadı 28 yılı.

Bu kadrolarla savaşı sürdürdü.

Bu savaşta çelikleştik, güçlendik, yenilmezleştik. Ancak bu demek değildir ki, eksiksiziz, demek değildir ki, artık iç düşman tümüyle yenilmiştir, demek değildir ki, darbeler, ihanetler bir daha asla yaşanmayacaktır. Hayır, bunlar savaşın bir parçasıdır. Çok değişik kılıflar ve biçimlerde tekrar tekrar karşımıza çıkacaklardır.

Savaşımız her alanda, düşmanın her türlüüne karşı işte bundan dolayı süreklileşmek durumundadır.

Anma ve kutlama günleri işte bu savaşı her yönüyle geliştirdiğimiz günler haline getirildiğinde asıl işlevine uygun yaşanmış olacaktır.

Kampanyanın bilançosunu çıkarmamız gerektiğinde şehitlerimizin karşısında başımız dik olmalıdır.

ŞEHİTLİK ÇOĞALMAKTIR

“Birçok yoldaşımız öldü, birçoğu sakat kaldı. (...) Ancak bundan yakınmıyoruz. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bu bedellerin gerekli olduğunu biliyoruz. İnsani değerleri koruma ve emekçi halkımızın (...) mücadelesini zafere ulaştırmadaki kararlı uğraşımız, şanlı direnişimiz, geleceğin özgür ve demokratik Türkiye’sini muştulayan gücümüz, övünç ve gurur kaynağımızdır.”

Sinan Kukul

Kapitalizmin dünyasında egemen ideoloji, bencillik, bireycilik, kendine ve insanlara yabancılıktır. Burjuvazi düzenin devamı için insanların beynini bu düşüncelerle tutsak almayı hedefler. Burjuvazinin tek bir yaşam düsturu vardır; **kendin için yaşa, sadece kendini düşün**. Hiçbir gerekçe sana başkaları için fedakarlık yaptırmamalıdır. İnsanın özüne yabancılaşmasının en uç noktadaki ifadesidir bu mantık. Böyle düşünen, bu anlayışla yaşayan insanlar doğal ki, hiçbir toplumsal amaç ve hedef için biraraya gelmek istemez ve kavga vermez. O, bireysel dünyasına hapsolmuş, duyguları bastırılmış, heyecanları dondurulmuş, vicdanı tutsak alınmış bir canlıdır artık. Hala sevinç ya da acı duyabilir belki, ama bunlar da

artık yalnızca **bireysel** sevinçler ve acılardır. İçten, çıkarsız, hesapsız sevmez, bağlanmaz,

Sıradan bir insan için "benden sonrası tufan"dır. Böyle düşünen bir insan ölümüne hiçbir anlam yüklemeyiz. Onun için ölüm fiziki ve maddi olarak yok olur. Ürkütücü, acı verici bir son'dur. Devrimci için ise o aynı zamanda bir başlangıç'tır. Yeni isyanların, binlerin onbinlerin devrimcileşmesinin başlangıcıdır. Devrimci için savaşta kazanılmış bir mevzidir şehitlik.

düşeni tutmaz, bir de o vurur, en önemlisi düzenin istediği düşünce ve davranışların dışına çıkmaz, çıkamaz.

Devrimcilik, burjuva ideolojisinin insana ait erdemleri yok etmesine karşı bir isyandır. Yeni bir toplumun, özgür, adaletli, kardeşçe bir yaşamın kavgasıdır. Bu kavganın mayasında halka sevgi vardır, bağlılık vardır, vefa, sahiplenme, cesaret, paylaşım ve feda ruhu vardır. Acıların en büyüğüne, bedellerin en ağırına severek, isteyerek katlanmak vardır. Yapılanlar, düşünce tarzı “ben” için değil, biz içindir, halk içindir. Dolayısıyla devrimci yaşamda acı ve üzüntü, mutluluk ve sevinç milyonların dünyasıyla hissedilen yüce bir duygudur. Burada ölüm ve şehitlik de bireysel bir olgu olmaktan çıkmıştır.

Şehitlik, ölümle yaratılan en kutsal değerdir;

Şehitlik tarihin oldukça eski kavramlarından biridir. Siyasal, toplumsal kavramlar, statik değil, zaman dilimine, koşullara göre değişen anlamlara sahip olabilen kavramlardır. Şehitlik de böyledir. Dini bir muhtevayla ortaya çıkmış, halkların yüzyıllardan bu yana isyanlarla beslenen kültürü içinde dini anlamından çıkmış, halk ve vatan için ölümü anlatan bir muhtevaya sahip olmuştur. Halkların bilincinde derin izlerle yer etmiştir. Bugün bizler açısından şehitliğin tanımı **devrimin, inançların, haklı bir davanın ölümüne sahiplenilmesidir**. Bu tanımlamada halkın yüzyıllardır süren isyan kültürüne

ait değerlerin devrimcileştirilmesi vardır. Bu değer kitabı cümleler, bilimsel lafazanlıklarla açıklanamaz. Bu kutsal değer, hayatın ve kavganın pratiğinde somutlanır. Canlıdır, elle tutulur, insana güç katar. Bir noktada bütün değerlerin bir toplamı haline gelir.

Sıradan bir insan için "benden sonrası tufan"dır. Böyle düşünen bir insan ölüme hiçbir anlam yüklemeyebilir. Onun için ölüm fiziki ve maddi olarak yok oluşturmaz. Ürkütücü, acı verici bir son'dur. Devrimci için ise o aynı zamanda bir **başlangıç**'tir. Yeni isyanların, binlerin onbinlerin devrimcileşmesinin başlangıcıdır. Devrimci için savaşta kazanılmış bir mevzidir şehitlik.

Şehitlik Çoğalmaktır;

Her devrimci hayatla sözlü, ölümle nişanlıdır. Bu, savaş gerçeğimizin bir sonucudur. Ölüme nişanlı olmak savaşımızın bedellerini, ölümü daha baştan görebilmek ve kabul etmektir. Bu öngörü aynı zamanda binlerce çoğalmanın inancını hissetmektir. Bir eksilip, binlerce doğmanın tereddütsüz kararlılığıdır. Devrimci insan, kendi hayatı sona erdiğinde yerinin binlerle doldurulacağını bilir, inanır. Kaniyle devrimin yolunun biraz daha aydınlatılmasının huzurunu taşır. Bunlar asla soyut, sadece "manevi" boyutu olan değerlendirmeler ve tesbitler değildir. Çok somuttur. Bu ülkede Kızıldere'nin yarattığı sempatiyle devrimci olan onbinlerce, yüzbinlerce insan vardır, '84 Ölüm Orucu'nu anlatan kitap, Çiftelhavuzlar direnişi, 18 yaşındaki

Sibel'in direnişi binleri, onbinleri Cephe bayrağı altında toplayan çağrılardır. Onlar ölümlerinde bu çağrının halkımıza ulaşacağını ve çağrılarına cevap verileceğini biliyorlardı. Kızıldere'den Ölüm Orucu'na, Çiftelhavuzlar'a uzanan direniş çizgimiz, **"BİR ÖLÜR BİN DOĞARIZ"**ın pratiğinden başka bir

**Bu ülkede
Kızıldere'nin yarattığı
sempatiyle devrimci
olan onbinlerce,
yüzbinlerce insan
vardır, '84 Ölüm
Orucu'nu anlatan
kitap, Çiftelhavuzlar
direnişi, 18 yaşındaki
Sibel'in direnişi binleri,
onbinleri Cephe
bayrağı altında
toplayan çağrılardır. ...
Kızıldere'den Ölüm
Orucu'na,
Çiftelhavuzlar'a
uzanan direniş
çizgimiz, "BİR ÖLÜR
BİN DOĞARIZ"ın
pratiğinden başka bir
şey değildir.**

DOĞARIZ"ın pratiğinden başka bir şey değildir.

Kavganın ölümlerle büyüyeceği bilinci, zaferin garantisi'dir. Bu kültürle donanmış savaşçılar ordusu yenilmez, yıkılmaz, yok edilemez. Düşman ölümü göze almış halk kurtuluş savaşçıları karşısında çaresizdir. Şehitlik toprağa saçılan tohumdur. Verimi toprağın yine kanla sulanmasındadır. Ne fırtınalar,

ne acımasız ölüm makineleri, ne zehir saçan aletler fizilenmenin önüne geçemez. Çünkü, tohum toprağın derinlerinde, hayatın kaynayan damarlarında çoğalır.

Şehitlerimizin yarattıkları destanlar, onların inançlarının çarpıcı ve sarsıcı göstergeleridir. Ölüme giderken en küçük bir kararsızlık taşımamış, büyük bir inanç ve coşkuyla direnip, ölümleriyle düşmana en ağır darbeleri vurmuşlardır. Şehitlik o noktada milyonların bilincinde bir sarsıntı, bir hesaplaşma, karşı koyulmaz bir çağrıdır.

Şehitlik Yeni Değerler Kazandırmaktır;

Şehitlik bir irade gücüdür. İrade, inançla birleştiğinde aşılmayacak zorluk, yenilmeyecek güç yoktur. Son ana kadar bu kararlılıkla yürüyen devrimci, ölümün üzerine giderken her anını düşmana darbeler vurmak, halka devrimin mesajını iletme için değerlendirir. Partiye, devrime verilecek olan yalnızca yaşam değildir. İradeyle yaratılan yeni değerler, geleneklerdir aynı zamanda. Bedenin fiziksel bir sınırı vardır. Ancak yaratıcı irade sınırsızdır. İşte bu görevle hareket etmek, ölüme giderken yeni değerler yaratmak şehitlerimize özgü özelliklerdir.

Parti-Cephe'nin yarattığı şehitlik kültürü, devrimimizin onuru ve gücüdür. Şehitlerimiz, geleneklerimize uygun davranma ve yeni değerler yaratma konusunda birbirleriyle yarışmışlardır. Mahirleri düşünelim. Kuşatılmışlar ve teslimiyet da-

yatılmaktadır; binlerce "teori" yapıp teslim olabilirlerdi. Ancak devrim bu teorilerle gelişmezdi. O devasa Parti-Cephe potansiyeli çıkmazdı ortaya. Mücadele, keskin dönemeçlerden üst düzeyde fedakarlıkları, en büyük bedelleri ister. Sözler bir şey ifade etmez bu noktada. Herşey hangi tavrın alındığıyla belirlenir. Herşey açık ve yalındır. **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"**. İşte değer yaratmanın gerçek teorisi budur. Tarihsel bir misyonla hareket etmek, geride kalanlara bir manifesto, bir çağrı, tükenmeyecek bir miras bırakmak budur.

Bağcılar'ı düşünelim. Dört yanı düşman pususu, dört yanı ölüm makinaları... Ölüm kapıda. Ölüm mutlak. Evet silah var, bomba var. Çatışılacak. Ama yetmez diye düşünüyor yoldaşlar. İradeleri ayakta. Ölümü kabullenme, bekleme yok. Yeni birşeyler yaratmalı ve düşmana her cepheden vurmaliyiz diyorlar. Ve tilili sağanağı gökyüzüne yükselirken, düşmanı çileden çıkaran, onu kahreden birer mermi oluyor.

Elden ele geçiyor değer yaratma bilinci. Zehra Öncü yoldaşı hatırlayalım. Saatler süren bir çatışmadan sonra, elinde sakladığı bombayla düşmana hiç beklemediği bir vuruş yaparken, yeni bir tarzın da örneğini sergiliyordu. Kuşatılan üslerimizden dalgalandırılan bayraklar, duvarlara son nefeslerinde kanla atılan imzalar, halkımıza, devrimimize, partimize sunulmuş büyük, görkemli değerlerdir. Bu Parti-Cephe kültürüdür ve her şehidimizle kendini

yeniden yeniden üretir.

Şehitlik Okuldur. Savaşı, Kuralları, İlkeleri Öğretir;

Savaşı kazanmanın yolu ilkel, kurallı ve disiplinli olmaktan geçer. Her şehitlik, her şehidimiz gerek operasyonlar, gerek kahramanlıklar boyutuyla bu açıdan dersler içerir. Aşmamız ve

Mücadele, keskin dönemeçlerden üst düzeyde fedakarlıkları, en büyük bedelleri ister. Sözler bir şey ifade etmez bu noktada. Herşey hangi tavrın alındığıyla belirlenir. Herşey açık ve yalındır. "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik". İşte değer yaratmanın gerçek teorisi budur. Tarihsel bir misyonla hareket etmek, geride kalanlara bir manifesto, bir çağrı, tükenmeyecek bir miras bırakmak budur.

örnek almamız gereken yanlar birliktedir bu derslerde.

Niyazi Aydın, "*Ben varsam hareket vardır*" diyen tarihsel sorumluluğun okuludur. Tek başına kalmış Parti-Cepheli için, yalnız bu cümle bile okuldur artık. O cümlenin anlamı, saatlerce anlatımı, sayfalarca yazıyı içinde barındırır.

Sabo denildiğinde, bir usta öğretmen, önder akla gelir. Sabo

denildiğinde, bir okul akla gelir. Yaşamının her anı öğreticilikle doludur. Büyük bir titizlik, emek, üretim, yaratıcılık vardır yaşamında. Onun devrimci yaşamını öğrendiğimizde, onyılların birikiminin derslerini görürüz. Hayatın ve mücadelenin içinden çıkarılan deneyler, Sabo'nun kişiliğinde somutlanmıştır. Şehit olurken bu birikimi, bu ustalığı, bu eğiticiliği miras bırakmıştır bizlere.

Sinan Kukul denildiğinde, sabır, mütevazılık, davada kalıcılık akla gelir. "*Bu hareketin kapısından atılsam, bacasından girerim*" diyen bir inanç ve harekete bağlılık vardır onda. Onca birikimine, konumuna rağmen mütevazılık vardır. Yanlış yaptığında, bu yanlış devrimci tarzda aşmanın yolunu gösterir bizlere.

Sibel, yılların birikimini dakikalara sığdırmış bir kahramandır. Bu dakikalarda o kadar çok ders vardır ki, yoldaşlarımıza, kadro ve taraftarlarımıza bunları anlamaktan, öğrenmekten ve geliştirmekten başka birşey bırakmaz. Yalnızca Parti-Cepheli için değil, geniş halk kitleleri için de, eylem içinde öğreticiliğin adıdır Sibel.

İlkelerin önemi, savaşın kuralları şehitlerimizle bizlere bir kez daha mesaj olur. **"Yoldaşlar bizi aşın"** şiarı şehitlerimizin bizden beklediklerinin özetidir. İlkelere, kurallara uymak örgütümüzün ve yoldaşlarımızın güvenliğine karşı duymamız gereken sorumluluğumuzdur. Düşmana, bize darbe vurabileceği bir fırsatı kendi ellerimizle vermemektir.

Ancak bütün bunları belirtirken hatırlamalıyız ki, şehitlerimizin hayatının okul olması, onların iyi birer öğrencisi olduğumuzda gerçek anlamını bulacaktır. Her Parti-Cepheli için bu bilinçle hareket etmek vazgeçilmez bir görevdir.

Şehitlik Halka Güven Vermektir;

Halk gerçeğini kavrayamayanlar, halkı savaştıramazlar. Halka güven vermeyenler, onları hareket ettiremezler. Halka verdiği sözü tutmayanlar, ondan destek alamazlar. Halk, güven-mediklerinin peşinden gitmez. Güven ise, lafla, bildiri ve ajitasyonla yaratılmaz. Bunlar halkın gerçekleridir.

Parti-Cephe geleneği yaptığını savunan, savunduğunu hayata geçiren bir devrimci çizgidir. Parti-Cephe için sözler, içi boş vaatler değildir. "*Savaşın, direnin, ölün*" talimatı vermek için, önce bunu kanıtlamak zorunluluğu vardır. Bu, aynı zamanda ahlak ve namus sorunudur.

Bu topraklarda mücadele bedellerle yürür. Bedelsiz devrimcilikle devrim kazanılmaz. Faşizmin egemen olduğu, sokakların ve evlerin kan ve gözyaşına boğulduğu bir ülkede tek bir şehidi olmayan bir hareketin savaş ve mücadeleden söz etmesinin anlamı yoktur.

Kuşkusuz savaşın kuralı ölmek ve öldürmektir. Ancak sadece bu yetmez. Devrimci çizgi ölürken ve öldürürken halka zarar vermeyen, ona yol gösteren, halkın birliğini, savaşını geliştirendir. Bu çizgi Parti-Cephe'nin en tayin edici farklarının

dan biridir. "**Bunların arkasından gidilir**" dedikten bir tarz, bir kültürdür bu. Ölürken inancını haykıran, ölmekten hiçbir koşulda çekinmeyen, kuşatma altında bulunduğu evdekilerin can güvenliğini düşünen, onlara zarar gelmemesi için çatışmayı daha elverişsiz koşullarda kabul eden bir şehitliktir bu güveni sağlayan.

Parti-Cephemiz, 30 yıllık

"Savaşın, direnin, ölün" talimatı vermek için, önce bunu kanıtlamak zorunluluğu vardır. Bu, aynı zamanda ahlak ve namus sorunudur. Bu topraklarda mücadele bedellerle yürür. Bedelsiz devrimcilikle devrim kazanılmaz. Faşizmin egemen olduğu, sokakların ve evlerin kan ve gözyaşına boğulduğu bir ülkede tek bir şehidi olmayan bir hareketin savaş ve mücadeleden söz etmesinin anlamı yoktur. Kuşkusuz savaşın kuralı ölmek ve öldürmektir.

savaşının her aşamasıyla, her eylemiyle halka bu güveni vermiştir.

Parti-Cephe, düşman kuşatmasında, silahı olmadığı koşullarda bile yeri geldiğinde yok

olma pahasına direnme-çatışma gibi cüretli kararları alabilen ve tüm bunların bedelini ödemekte en küçük bir tereddüt taşımayan bir anlayıştır.

İşte bu nedenle Parti-Cephe, savaşı ve şehitleriyle halklarımızın güvenini, onurunu, namusunu hep yükseklerde tutan olmuştur. Parti-Cephe adı, halkta **hesapsız ön yargısız ve sonsuz** bir güvendir. Bunu yaratan kahraman şehitlerimizdir.

Atılım yıllarının sıcaklığı yüreklerimizdedir. Yüzlerce savaşımız kuşatmalarda, sokakta, işkencede, dağlarda birer-onar katledilirken, halklarımıza verdiğimiz adalet ve savaşı büyütme sözünden vazgeçmedik. Şehitlerimiz savaşıma cüretimizi biletti. Korku ve panik yaşamadık. Bu ısrar ve kararlılığın kaynağı, devrime olan inançtaydı. Üzerine üzerine gittik ölümün. Sağ'dan, sol'dan yapılan saldırı ve karalamalara aldırmadık. Çünkü bizim için esas olan halkın düşünceleriydi. Ve halk şehitlerine, savaşanlara sahip çıktı. Bugün bu güvenle Parti-Cephe'yi ve şehitleri sahipleniyor.

Şehitlik Ölümün Sıradanlaştırılmasıdır;

Ölümün yenildiği yerde düşmanın elindeki tüm silahlar tükenmiş demektir. Ölümü göze alan insanların yenemeyeceği ordu yoktur.

Korkak ve alçak bir düşmanla savaşıyoruz. Düşmanın inançla ölebilecek tek bir insanı yoktur. Onları savaştıran çıkar ve bencilliktir. Düşman yüreksizdir. Yürekle değil, elindeki teknikle

savaşı. Bombadan, makinalıdan, roketten medet umar. Düşmanın en büyük korkusudur ölüm. O ölümü yenemez; halk ve devrimciler işte bu noktada düşmana karşı büyük bir üstünlük sahibidirler.

Şehitlerimiz ölümü sıradanlaştırırken, aynı zamanda milyonların bilincinde ölümü küçültmektedir. Ölümün sıradanlaşması, korkunun eşiklerinin aşılması, bir yanıyla, onun halk ve vatan uğruna yerine getirilmesi gereken herhangi bir görev olarak algılanmasını sağlamaktadır. Halk ve vatan için ölmek fazla düşünülmesi gereken, korkulan, çekinilen bir eylem olmaktan çıkarıldığında kitlesel kahramanlıkların da önü açılır.

Parti-Cephe şehitleri, onyılların mücadelesi içinde ölümü sıradanlaştırmış, devrimcilerin ve halk kitlelerinin bilincinde bir sıçrama yaratmıştır. Bu sıçramanın adı **Gazi'dir. Okmeydanı'dır, Nurtepe'dir. 96 Ölüm Orucudur.**

Kendisinden kat be kat üstün düşman güçleriyle kuşatılan 2-3 kişilik devrimci birliklerin teslim olmayı reddeden, düşmanı teslim olmaya çağıran, silahı olmadığında sloganları, tüpleri silah yapıp direnen Devrimci Sol ve DHKP-C savaşçıları ölümün yenilebileceğini göstermiş, halkın savaşının ve direnişinin meşruluğunu halk kitlelerinin beynine yerleştirmiştir. Bu direnişler olmaksızın Gazi'de ya da başka alanlardaki gibi halk kahramanlıklarının yaşanması mümkün olamazdı.

Ölümün sıradanlaşması, kav-

ganın sınırlarının genişlemesidir. Büyük çarpışmaların, büyük bedellerin, büyük zaferlerin habercisidir. Ölümün sıradanlaşması düşmana vurulacak darbelerde yeni tarzların geliştirilmesidir. Düşmanın kabuslarını büyüttür.

'96 Ölüm Orucu direnişi bu kültürün çarpıcı örneğidir. Yüzlerce insan ölümle kazanılacak zafere gönüllü olmuştur. Bu, Parti-Cephe'nin savaşından güç

**Ölümün
sıradanlaşması,
kavganın sınırlarının
genişlemesidir. Büyük
çarpışmaların, büyük
bedellerin, büyük
zaferlerin habercisidir.
Ölümün sıradanlaşması
düşmana vurulacak
darbelerde yeni
tarzların
geliştirilmesidir.
Düşmanın kabuslarını
büyüttür.**

ve feyz alan ölümün üzerine yürüme kararlılığıdır. Ölümün sıradanlaşması, düşmana ideolojik cepheye ağır bir yenilgiyi tattırmıştır. Şehitlerimiz bunu yaratmanın haklı onuruna sahiptir. Ölümün sıradanlaşması, devrimin yenilmez, yıkılmaz gücüdür.

Şehitlerimiz Partili Kişiliğe Çağrıdır;

Yeni kahramanlıklar, yeni destanlar yaratmak ve halkın iktidarını kurmak göreviyle karşıyayız. Kızıldere'deki tohum vatan topraklarına ser-

pilmiştir. Bu tohumu ülkemizin her yanında yeşertmek, savaşı Anadolu'nun her karış toprağına taşımak durumundayız. Halkın iktidarını kurmak, ölümü sıradanlaştırmadan, tek tek ve kitlesel büyük bedelleri göze almadan gerçekleşmez. Ölmeyi göze almayanlar, devrim için yaşayamazlar. Halka, devrime inanç, tutku derecesinde bağlılık yoksa, orada zaten ölümden kaçış vardır.

Partimiz halklarımızın umududur. Bu umudu, şehitlerimizle büyüttük ve bugünlere getirdik. Şehitlik zafere kesin inançtır. Bu inanç taşınmadan, ölümün üzerine yürümek mümkün değildir. Zaferi kazanacağımızı biliyoruz. Zaferin mutlaklaşması **Partili kişiliği** ve Cepheli kahramanları yaratmaktan, çoğaltmaktan geçiyor.

Partili kişilik, sıradan bir istek değil, bir talimat, zorunlu bir görevdir. Herşeyden önce, şehitlerimizin verdiği bir emirdir.

Şehitlerimiz, yani en değerlilerimiz bize sesleniyorlar; **"Hadi yoldaşlar ileri, daha fazla ileri!"** Gösterilen hedef Partili kişiliktir. Çağrı Partili kişiliğedir. Şehitlerimizi yüceltmenin, yaşatmanın karşılığı Partili kişilikle donanmak ve kurtuluşa kadar savaşmaktır. Şehitlerimizin mirasına sahip çıkmak; onların ideallerine, yaşamlarına, anılarına sahip çıkmak ve hiçbir gücün koparamayacağı bağlarla bağlanmaktır.

Binlerce söz veriyoruz şehitlerimize. Bıkmadan, yorulmadan, durmadan, duraksamadan açtığınız yoldan yürüyeceğiz.

**Nice sarp yerden geildi buraya kadar
Ve buradan daha da dikleŖecek
Durmadan dinlenmeden
DiŖe diŖ, dvŖe dvŖe yrnecek**

UNUTMAYACAĐIZ

UNUTTURMAYACAĐIZ

DŖen her canımızın

Dklen her damla kanımızın

HESABINI

SORACAĐIZ!